

ชุดโครงการ
การพัฒนาระบบสวัสดิการ
สำหรับคนจนและคนก้อยโอกาสในสังคมไทย

รายงานวิจัยกรณีศึกษา
กลุ่มคนจนผู้ก้อยโอกาส
และกลุ่มเสี่ยงที่ประสบปัญหาทางสังคม

กระบวนการกลายเป็นชายชายบริการเมืองพัทยา

จิรพรรณ สำเภา

หัวหน้าโครงการ

ดร.สมชาย เสงี่ยมประเสริฐ

นักวิจัยหลัก

ดร.อภิณฐา เวชยชัย

ดร.กร.กิติพัฒน์ นนทปัทมะกุลย์

ภายใต้การสนับสนุนของ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

รายงานวิจัยย่อยฉบับสมบูรณ์

กระบวนการกลายเป็นชายชายบริการเมืองพัทยา

ผู้วิจัย

จิรวรรณ สำเภา

สนับสนุนโดย

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ชุดโครงการ การพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย

ธันวาคม 2546

คำนำจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เห็นความสำคัญของปัญหาและแนวทางในการบรรเทาปัญหาของคนจนและคนด้อยโอกาสและการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม จึงได้สนับสนุน “โครงการพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย” ประกอบด้วยการศึกษาสถานภาพของคนจนและคนด้อยโอกาส 5 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ กลุ่มเกษตรกร กลุ่มแรงงาน กลุ่มอาชีพอิสระ กลุ่มคนนอกวัยทำงาน และกลุ่มผู้ด้อยโอกาส/กลุ่มเสี่ยงและผู้ประสบปัญหาทางสังคม ซึ่งได้วิเคราะห์และสังเคราะห์จากการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ 10,000 ราย และข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรณีศึกษาจำนวน 110 กรณี และจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่มเป้าหมาย

ผลงานทั้งหมดที่ได้จากชุดโครงการพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย ได้นำเสนอเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนจน ให้เห็นภาพที่เคลื่อนไหวของสภาพความเป็นอยู่ ความด้อยโอกาส ไร้ที่พึ่ง การเชื่อมโยงให้เห็นบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างคนจนคนด้อยโอกาสกับชุมชน (มิติสังคม) ระบบการทำมาหากิน (มิติเศรษฐกิจ) และมีการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรอง (มิติการเมือง) การให้ภาพเชิงประวัติศาสตร์ ที่ย้อนให้เห็นว่าเดิมวิถีชีวิตของเขาเป็นอย่างไร และต่อมาเกิดอะไรขึ้นที่เป็นจุดหักเหที่ทำให้วิถีชีวิตของเขาตลอดจนบริบทของเขาเปลี่ยนแปลงไป การวิเคราะห์ว่าผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์นั้นๆ (เช่น การสร้างเขื่อน การตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรม การตัดถนนเข้ามาในพื้นที่ ฯลฯ) เกิดผลอย่างไรต่อวิถีการทำมาหากิน ความสัมพันธ์เครือข่ายทางสังคม อำนาจต่อรอง คุณภาพชีวิตโดยรวม เพื่อชี้ให้เห็นการปรับตัวในมิติต่างๆ (เช่น การอพยพ การเปลี่ยนอาชีพ ฯลฯ) เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เป็นจุดหักเหแล้ว ทำไมคนบางกลุ่มปรับตัวและหลุดพ้นจากภาวะยากจนด้อยโอกาสได้ แต่ทำไมคนบางกลุ่มก้าวไม่พ้น ปัญหาของคนจนคนด้อยโอกาสทั้ง 5 กลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ จะมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างไร โครงการนี้ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับระบบสวัสดิการที่เหมาะสม สวัสดิการที่คนจนต้องการ กลไกที่สามารถเข้าถึงปัญหาของกลุ่มคนเป้าหมายได้ ทั้งองค์กรชุมชน องค์กรรัฐ ฯลฯ ตลอดจนข้อเสนอเชิงนโยบายในการแก้ปัญหาความยากจนของสังคมไทย

สกว. หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานของชุดโครงการวิจัยนี้ จะทำให้แง่คิด มุมมองอีกด้านหนึ่งในการจัดสวัสดิการและแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจน ที่มองความเชื่อมโยงระหว่างมิติทางเศรษฐกิจกับมิติทางสังคม ซึ่งเป็นการเสริมเติมองค์ความรู้ในเรื่องความยากจนของประเทศไทย สกว. จึงหวังว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายจะสามารถนำองค์ความรู้ดังกล่าวไปพิจารณาใช้ประโยชน์ในการดำเนินการ เพื่อกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแนวทางในการแก้ไขปัญหาความยากจนได้อย่างรอบคอบรอบด้านต่อไป

ปิยะวุฒิ

(ศาสตราจารย์ ดร. ปิยะวุฒิ บุญหลง)

ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

คำนำของหัวหน้าโครงการ

โครงการการพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย ได้แบ่งรายงานออกเป็นสามระดับ ในระดับพื้นที่มีงานกรณีศึกษาต่างๆ 110 กรณี ในระดับภาพรวมของคนจนแต่ละกลุ่มมีรายงานหลัก 5 รายงาน และในระดับภาพรวมทั้งประเทศมีรายงานสรุปบทสังเคราะห์อีก 1 ฉบับ

ถ้าเปรียบรายงานฉบับสรุปสังเคราะห์ภาพรวมเหมือนป่าใหญ่ รายงานหลัก 5 รายงานก็เปรียบเสมือนส่วนของป่าหรือเขตของป่า 5 เขต ส่วนรายงานกรณีศึกษาก็เปรียบเสมือนไม้แต่ละพันธุ์หรือแต่ละต้น

งานกรณีศึกษาจึงแสดงให้เห็นภาพชีวิตจริงของคนจนในแต่ละประเภท ที่สะท้อนออกมาผ่านสายตาผ่านการสังเกตการณ์ ผ่านการมีส่วนร่วม ของนักวิจัยกรณีศึกษา

งานกรณีศึกษาปรากฏให้เห็นสีสันและความเป็นจริงของรูปธรรมของชีวิตคนจนที่มีความหลากหลายและซับซ้อน แต่ละเรื่องแต่ละกรณีเปรียบประดุจแต่ละฉากแต่ละตอนของละครชีวิต ละครชีวิตที่เขียนบทด้วยกลไกและโครงสร้างทางสังคมทุนนิยม สร้างให้คนจนเล่นบทที่น่ารังเกียจของสังคมทุนนิยม

ปราชญ์ของทุนนิยมจึงมีคำกล่าวว่า “คนจนมักจะถูกเป็นเหยื่อของคนจนเสมอ” ใช่สิ! ถ้าคนจนจะมองหาเหยื่อ ก็มีแต่คนจนด้วยกันเท่านั้นที่จะเป็นเหยื่อได้ ส่วนคนรวยนั้น ล้วนมีเงิน มีอำนาจ มีความสามารถ มีอาวุธและบิรवार ที่จะป้องกันตนเอง ยากที่จะตกเป็นเหยื่อของคนจน แต่ถ้าพิจารณาให้ไกลไปกว่าคำกล่าวนี้อาตัม สมิธ นักปรัชญาเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมก็กล่าวว่า คนในสังคมทุนนิยมจะรวยจะจนก็ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงงานที่เขาควบคุมได้หรือซื้อหามาได้ เพราะฉะนั้น คนจนผู้ขายแรงงานก็คือเหยื่อของระบบที่คนรวยนำไปใช้สร้างความร่ำรวยให้ตนเอง ดังนั้น คนจนจึงตกเป็นเหยื่อของคนรวยมากกว่าตกเป็นเหยื่อของคนจนด้วยกัน

กรณีศึกษาต่างๆได้สะท้อนให้เห็นว่า คนจนกลุ่มใดที่ยากจน ด้วยสาเหตุของทำที่ต่อชีวิต สาเหตุจากการขาดปัจจัยการผลิต หรือสาเหตุจากความสัมพันธ์ที่เลื่อมล้ำ ภายใต้โครงสร้างของทุนนิยม

ในสังคมทุนนิยมที่คนชนชั้นบนกุมอำนาจรัฐอย่างเหนียวแน่น ยังไม่เคยเห็นกรณีประเทศใดที่สามารถลดความเหลื่อมล้ำได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่ในประเทศทุนนิยมที่อำนาจรัฐถูกจัดสรรปันส่วนให้คนชั้นกลางและคนชั้นล่างมีส่วนในอำนาจรัฐ ประเทศนั้นก็จะสามารถลดความเหลื่อมล้ำลงได้อย่างมีนัยสำคัญ

ปัญหาความยากจนจึงไม่ได้จำกัดขอบเขตอยู่เพียงเรื่องรายได้ แต่มันมีปริมณฑลกว้างไกลไปถึง สิทธิและโอกาส อำนาจ และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ด้วย ประวัติศาสตร์สังคมจากทุกประเทศยืนยันในสังขรณ์ว่า คนจนไม่เคยลดความยากจนลงได้โดยปราศจากการต่อสู้ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับตัวเองและต่อสู้กับกลุ่มคนและชนชั้นที่ได้เปรียบและเอารัดเอาเปรียบ

ตำนานการต่อสู้ดิ้นรนของคนจนไทยมีประวัติมายาวนาน หลายยุคหลายสมัย และเพื่ออนาคตที่ดีกว่า คนจนทั้งหลายมีแต่จะต้องต่อสู้ต่อไป เพื่อความเป็นไทและปากท้องของคนตนเอง

ในฐานะหัวหน้าโครงการ ผมขอขอบคุณนักวิจัยรุ่นใหม่ที่เป็นนักวิจัยกรณีศึกษาทุกท่าน ท่านทุกคนได้ปฏิบัติภารกิจเรื่องคนจนอย่างดียิ่ง ท่านคือผู้ถือโคมฉายที่ส่องให้เห็นคนจนในหีบในซอก ที่ก่อนหน้านี้ใครๆก็คงจะมองไม่เห็น ขอให้ทุกท่านจงเป็นมิตรที่ดีของคนจนและปรารถนาดีต่อคนจนตลอดไป

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ
หัวหน้าโครงการ

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาถึงกระบวนการกลายเป็นชายขายบริการว่าต้องผ่านขั้นตอนอย่างไร และมีภาวะเงื่อนไขใดที่ผลักดันให้พวกเขาเข้าสู่อาชีพนี้ รวมทั้งภาวะการปรับตัว แบบแผนพฤติกรรม ทศนคติที่มีต่อตนเองและอาชีพ การประเมินตนเองของคนกลุ่มนี้ (Self-Assessment) ในแง่ของตำแหน่งทางสังคม (Place of Status) ความหมายของชีวิต (Meaning of Life) ความมุ่งหวังในอนาคต (Hope of life) และอิทธิพลของตนเองที่มีต่อบุคคลอื่น (Influences on the others) ภายหลังจากการเข้าสู่อาชีพของชายขายบริการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาระบบสวัสดิการของรัฐให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

ผู้วิจัยเลือกศึกษาชายขายบริการในเขตเมืองพัทยา เนื่องจากจำนวนสถานบริการ (บาร์และค็อกเทลเลาจน์) และจำนวนกลุ่มประชากร (ชายขายบริการ) ในพื้นที่ดังกล่าวมีความเด่นชัดและมีปริมาณมากพอที่จะทำการศึกษา โดยอาศัยการวิจัยเชิงสังคมวิทยา (โดยใช้แบบสอบถาม) ผสมผสานกับการศึกษาเชิงมานุษยวิทยา โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interviews) และการสังเกตการณ์ (Observation) บุคคลต่างๆที่อยู่ในกระบวนการของสถานบริการ ได้แก่ผู้ขายบริการ พนักงานเสิร์ฟ พนักงานเก็บเงิน พนักงานเชียร์แขก พนักงานต้อนรับ ผู้จัดการ เจ้าของกิจการ ลูกค้าผู้ใช้บริการ และพนักงานของรัฐในเขตพื้นที่ (ตำรวจ สภ. ต.เมืองพัทยา)

จากการสำรวจสถานบริการที่มีบริการของ “ชายขายบริการ” ในเขตเมืองพัทยา พบว่า มีสถานประกอบการทั้งหมด 59 แห่ง สามารถแบ่งตามรูปแบบของสถานบริการได้ราว 6 ประเภท ได้แก่ รูปแบบที่มีมากที่สุดคือ บาร์และคลับ จำนวน 28 แห่ง รองลงมาคือ ผับ 14 แห่ง ร้านอาหารทั่วไป 10 แห่ง คาราโอเกะ 4 แห่ง ที่เหลือคือนวดแผนโบราณและศูนย์ออกกำลังกายอีกอย่างละ 2 แห่ง

เมื่อแบ่งสถานบริการออกเป็นระดับตามอัตราค่าบริการ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ (1) สถานบริการระดับสูง คิดค่าบริการค่อนข้างสูง คือตั้งแต่ 5,000 บาทขึ้นไป (2) สถานบริการระดับกลาง มีอัตราค่าบริการระหว่าง 2,500-5,000 บาท และ (3) สถานบริการระดับล่าง เป็นสถานบริการที่เปิดแบบโจ่งแจ้ง ไม่มีซีดจำกัดในการรับลูกค้า สถานบริการส่วนใหญ่จะอยู่ในที่เปิดเผย มีลูกค้าทุกระดับชั้น ราคาค่าบริการมีตั้งแต่ 1,000-2,500 บาท

ในสถานบริการทั้ง 59 แห่ง สามารถคาดการณ์ได้ว่า จำนวนเด็กบาร์ (หรือที่เรียกกันว่า “บาร์บอย”) ในพัทยา น่าจะมีมากกว่า 500 คนขึ้นไป คนเหล่านี้ล้วนมีพื้นเพเป็นคนชั้นล่าง มาจากครอบครัวเกษตรกรและรับจ้างในต่างจังหวัด ซึ่งส่วนใหญ่คือเด็กอีสาน มีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 22.5 ปี โดยร้อยละ 87.5 เป็นคนโสด และน่าสนใจว่า ร้อยละ 12.5 เป็นคนที่มีครอบครัวแล้วและไม่เคยมีรสนิยมทางเพศในลักษณะชาย-ชาย ก่อนมาทำงาน

เมื่อพิจารณาถึงปีที่เข้ามาทำงาน น่าสนใจว่า ตั้งแต่ปี 2540 ซึ่งเป็นช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจเป็นต้นมา มีเด็กบาร์เข้ามาทำงานในอัตราที่เพิ่มขึ้นมาก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่สูงขึ้นมากในปี 2543 และ 2544

สำหรับปัจจัยสำคัญที่นำบุคคลเข้ามาสู่การขายบริการทางเพศ นอกจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจแล้ว ยังมีปัจจัยทางด้านค่านิยมในการบริโภคนิยม เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่พัฒนาโดยใช้เศรษฐกิจนำหน้าสังคม สังคมวัดคนที่วัดดูโดยไม่สนใจถึงวิธีการในการหาเงิน ตราบใดที่มีเงินมาจับจ่ายใช้สอยก็จะได้รับการยอมรับจากสังคม ปัจจัยเหล่านี้จึงเป็นตัวเร่งให้บุคคลเข้าสู่กระบวนการขายบริการมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญที่สุดคือ เป็นตัวเร่งให้อาชีพขายบริการเป็นที่ยอมรับมากขึ้น และมีปริมาณบุคคลมาสู่อาชีพนี้มากขึ้น เพราะได้ยินคำบอกเล่าของคนรู้จักพูดถึงรายได้จากการขายบริการ เป็นอาชีพอิสระ และเป็นงานที่สามารถทำให้พวกเขามีรายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพในปัจจุบัน

ส่วนเรื่องระบบสวัสดิการต่าง ๆ นั้น กล่าวได้ว่า บุคคลในอาชีพนี้แทบไม่ได้รับสวัสดิการขั้นพื้นฐานใดๆ เลย ไม่ว่าจะเป็นสวัสดิการจากภาครัฐหรือสวัสดิการที่นายจ้างจะต้องมีให้ลูกจ้าง

สารบัญ

คำนำสกว.

คำนำหัวหน้าโครงการ

บทคัดย่อ

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	5
1.3 คำถาม/โจทย์ในการวิจัย	6
1.4 วิธีการศึกษาและวิธีการเก็บข้อมูล	6
1.5 ขอบเขตการวิจัย	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7

บทที่ 2 ผลการศึกษา

2.1 รูปแบบ ขนาด ปริมาณของสถานบริการ	8
2.2 วิธีการบริหารจัดการ	15
2.3 ลักษณะการซื้อขายบริการทางเพศ	17
2.4 ลักษณะของโഴว์	18
2.5 ขยายขยายบริการ : ภูมิหลัง ภาพชีวิตทัศนคติต่ออาชีพ	19
2.6 ผู้ซื้อบริการ	22

บทที่ 3 บทสรุป

24

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

จากอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ที่สำคัญของประเทศ เมื่อ พ.ศ.2475 ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาสู่ระบอบประชาธิปไตยนั้น มีผลทำให้การดำรงชีวิตของคนในประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไป การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น รวมทั้งกระแสวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งมีผลต่อวิถีชีวิตของมนุษย์เพิ่มขึ้นตามลำดับ สาเหตุที่สำคัญอีกประการก็คือเรื่องของการละเลยสถาบันศาสนาทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ดังเช่น ปัญหาการค้าประเวณี เป็นปัญหาสังคมที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น การบีบรัดและการพัฒนาทางเศรษฐกิจในประเทศที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง โดยมีภาครัฐสนับสนุนให้ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ในประเทศ ยิ่งประเทศไทยได้พัฒนาเศรษฐกิจเพิ่มรายได้ให้มากขึ้นเท่าใด การค้าประเวณีในประเทศก็เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ยิ่งไปกว่านั้น ปัญหาโสเภณีมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากสังคมไทยในสมัยปัจจุบัน ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมากมายจากเดิมที่เป็นสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมอุตสาหกรรม ซึ่งก็เป็นที่ไปตามกระแสการพัฒนาเศรษฐกิจโลก และเมื่อเศรษฐกิจก้าวหน้าอย่างรวดเร็วการขยายตัวของแรงงานมีมากขึ้น รวมไปถึงนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทย มีผลทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก ดังเช่นเมืองพัทยาอย่างไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้

นอกจากนี้ สังคมไทยพัฒนาประเทศโดยเน้นเศรษฐกิจนำหน้าสังคม ค่านิยมในเรื่องวัตถุก็จะเพิ่มพูนความสำคัญขึ้นทุกขณะ และเมื่อคนในสังคมมองและวัดกันที่วัตถุมากขึ้นเท่าใดคนก็จะยิ่งดิ้นรนหาเงินมากขึ้นเท่านั้น และที่น่าเป็นห่วงก็คือทุกคนมุ่งหาเงินโดยไม่ได้ให้ความสนใจกับวิธีการได้เงินนั้นคือ จะหาเงินมาด้วยวิธีใดผู้คนในสังคมไม่ให้ความสนใจเลย ตราบใดที่มีเงินเพื่อจับจ่ายซื้อสินค้าราคาแพงแล้ว เขาก็จะได้รับการยอมรับจากคนในสังคม ความคิดเช่นนี้จึงเป็นตัวเร่งให้อาชีพบริการทางเพศเป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น

ธุรกิจการค้าประเวณีมิใช่ปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย หากแต่เกิดมาเป็นเวลานานและสะสมจนกระทั่งเป็นปัญหาใหญ่และมีความซับซ้อนมากขึ้น เห็นได้จากการที่ประเทศไทยได้รับการขนานนามจากทั่วโลกว่าเป็น “ดินแดนแห่งเซ็กซ์และกอล์ฟ” (ธีรนาถ :2542) แม้ว่ารัฐบาลจะพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวแต่นโยบายที่มุ่งปราบไม่ใช่มุ่งปราบ การค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ที่กฎหมายเอาผิดกับโสเภณีไม่ว่าจะเป็นรูปแบบเปิดเผย หรือโดยแอบแฝงสามารถเปิดบริการได้ถูกกฎหมายตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 รวมถึงการเลือกปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ลงโทษแต่โสเภณีไม่เอาผิดกับแขกที่ใช้บริการแม้ว่าประมวลกฎหมายอาญา แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2535 จะระบุโทษหนักเอาไว้

หรือถ้าจะลงโทษก็จะเลือกใช้ พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ซึ่งกำหนดโทษไว้เบากว่า ประกอบกับการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ ทำให้ปัญหาดังกล่าวยังคงลุกลามและขยายตัวต่อไปเรื่อย ๆ และยังเกี่ยวเนื่องทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ด้วย เช่น ปัญหายาเสพติด อาชญากรรม รวมถึงปัญหาด้านสุขภาพอนามัย

“โสเภณี” นับเป็นปัญหาทางสังคมปัญหาหนึ่ง เนื่องจากสภาพการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา เมื่อเกิดขึ้นแล้วมีผลกระทบต่อสมาชิก โดยรวมของสังคมกล่าวคือ นอกจากจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา เช่น ปัญหาสาธารณสุข ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมและวัฒนธรรมแล้ว ยังมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศอีกด้วย

โสเภณี จึงนับว่าเป็นปัญหาทางสังคมปัญหาหนึ่งของสังคมไทยที่สืบเนื่องเรื้อรังมาเป็นเวลานานแล้ว จนมีคำกล่าวที่พูดกันต่อ ๆ มาแต่ก็หาที่มาไม่ได้ว่า “โสเภณีเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดในโลก” ซึ่งเราไม่มีทางรู้ว่าอาชีพนี้เก่าแก่มานานเท่าใด

ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน “โสเภณี” แปลว่า “งาม” แต่ความหมายที่เข้าใจโดยทั่วไป หมายถึง หญิงที่ทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก “นครโสเภณี” คือ หญิงงามเมือง หญิงนครโสเภณี ตามพระราชบัญญัติสัญจรโรค คือ หญิงที่รับจ้างทำขำเรา ลำสอน โดยได้รับผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง สรุปแล้ว โสเภณีหรือการค้าประเวณี จึงหมายถึงบุคคลที่ไม่ว่าหญิงหรือชาย ที่ทำการเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จะเป็นไปในทางร่วมประเวณีอย่างปกติ หรือ การปรนนิบัติแบบอื่นใด อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างรางวัล ซึ่งอาจจะเงินทอง หรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นครั้งคราวหรืออาชีพ การค้าประเวณีจึงเป็นอาชีพของทั้งชายและหญิง โดยหญิงนั้นนิยมเรียก “โสเภณี” ชายเรียกว่า “ผู้ชายขายบริการ” แต่ส่วนมากหญิงจะค้าประเวณีมากกว่าชาย (สุพัตรา สุภาพ, 2541 : 74)

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2537: 5) กล่าวว่าสำหรับโสเภณีไทยนั้นพบว่า ในสมัยอยุธยาคำว่า “หญิงนครโสเภณี” มีปรากฏอยู่ในกฎหมายตราสามดวงบทพระอัยการผัวเมียซึ่งบัญญัติขึ้นในสมัยพระเจ้าอู่ทองใน พ.ศ.1904 รวมถึงกฎหมายลักษณะพยานที่มีมาตั้งแต่ พ.ศ.1894 ก่อนกฎหมายตราสามดวงอีกด้วยซึ่งระบุว่าโสเภณีเป็นหนึ่งในจำนวนคน 24 ประเภทที่ไม่สามารถนำมาเป็นพยานได้ซึ่งจะเห็นว่าบทเริ่มต้นของโสเภณีในประวัติศาสตร์ไทยนั้นหญิงที่เป็นโสเภณีจะได้รับการรังเกียจเหยียดหยาม ประณามจากสังคมไม่เว้นแม้กระทั่งลูกหลานของหญิงที่เป็นโสเภณีด้วยการรังเกียจไม่ยอมรับนับปรากฏอยู่แม้แต่ในกฎหมายที่ใช้กันอยู่ในสมัย เพราะฉะนั้นถ้ามองจากอดีตทางประวัติศาสตร์แล้วนอกจากจะแบ่งคนออกเป็นชั้นต่าง ๆ ตามศักดินา คือ กษัตริย์ ขุนนาง ไพร และทาสแล้วในความรู้สึกและค่านิยมของคนสมัยนั้นยังมีคนที่ต่ำกว่าทาสอยู่อีกคนกลุ่มนั้น คือ “โสเภณี” เพราะการเป็นทาสถือว่าต่ำเพราะไร้ศักดิ์แล้ว ยังต่ำทางศีลธรรมที่สังคมขีดเส้นไว้ให้กับผู้หญิงนั้นคือถือว่าโสเภณีเป็นหญิงแพศยา ลำสอน รับขำเราบุรุษ เพราะสินจ้างโสเภณีจึงถูกตราประทับว่าเป็น “หญิงคนชั่ว” แบ่งแยกออกจาก “หญิงที่ดี” ของสังคม การที่โสเภณีได้รับตราประทับว่าชั่วหรือเลว ก็เพราะเหตุว่าละเมิดกฎกติกาความสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งมีทั้งกฎหมายและกฎศีลธรรม โสเภณีจึงเป็นคนนอกคอก ด้อยศีลธรรมที่คนทั่วไปมองว่าควรได้รับการลงโทษทางกฎหมาย ในฐานะ

เป็นหญิงค้าประเวณี และในทางศีลธรรมผู้หญิงเหล่านี้ก็กระทำผิดบรรทัดฐานทางเพศจึงต้องถูกลงโทษด้วยการประณามดูถูกเหยียดหยาม

สมัยรัชกาลที่ 4 สนธิสัญญาเบาริงทำให้ไทยต้องเปิดประเทศค้าขายกับต่างชาติมากขึ้น และในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการพัฒนาปรับปรุงประเทศให้ทันสมัยแบบตะวันตก เช่น การสร้างถนน สะพาน ทางรถไฟ ไฟฟ้า ประปา จึงแน่นอนว่าสมัยนี้มีโสเภณีเพิ่มขึ้น หลักฐานที่ชัดเจน คือ พ.ร.บ. สัญจรโรค ร.ศ.127 ที่ออกมาเพื่อควบคุมจำนวนช่องและกามโรค ที่เป็นโรคภัยในยุคนั้น ข้อกำหนดหนึ่งในกฎหมายก็คือให้ทุกสำนักที่มีหญิงโสเภณี หรือ “โรงนครโสเภณี” ต้องแขวนโคมสี เป็นเครื่องหมายให้เจ้าพนักงานสังเกตได้ นอกจากนี้กฎหมายฉบับดังกล่าวยังได้กำหนดให้โสเภณีทุกคนต้องจดทะเบียนมีใบอนุญาต ในยุคนั้นประเทศไทยจึงมี “โสเภณีจดทะเบียน” อย่างถูกต้องตามกฎหมายและต้องเสียภาษีรายได้ให้กับหลวง เรียกว่า “ภาษีบำรุงถนน” นั้นเอง พ.ร.บ.สัญจรโรค ร.ศ.127 นี้เริ่มใช้ครั้งแรกแค่ในกรุงเทพมหานครและหัวเมืองบางแห่งเท่านั้น จนถึง พ.ศ.2456 ในสมัยรัชกาลที่ 6 จึงประกาศใช้ทั่วประเทศ

เมื่อรัชกาลที่ 5 ทรงประกาศเลิกทาสในปี พ.ศ.2417 ให้ทาสทุกคนได้มีโอกาสเป็นไทยแก้ตัว ผู้หญิงที่เคยเป็นทาสรับใช้หรือเป็นเมียทาสของนายเงินบางคน เมื่อได้รับการปลดปล่อยกลับเกิดปัญหาขึ้นเพราะไม่มีทางไป ไม่มีที่พึ่ง เคว้งคว้าง เพราะกลับไปหาครอบครัวไม่ได้จำเป็นต้องมาขายตัวให้กับนายเงินที่เป็นเจ้าของสำนัก หรือโรงหญิงนครโสเภณีอีก ในช่วงนี้จำนวนโสเภณีจึงเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.2475 ได้ 3 ปี ประเทศไทยก็ประกาศใช้กฎหมายผัวเดียวเมียเดียว ผู้ชายจึงหมดสิทธิที่จะสะสมเมียไว้ในบ้านเหมือนสมัยก่อน ส่วนผู้หญิงที่เคยถูกเลี้ยงไว้เป็นเมียเล็ก เมียน้อยในบ้านก็แตกกระสานซ่านเซ็นออกมา หลายคนบ่ายหน้าเข้าสำนักเป็นโสเภณี อีกด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการเปิดให้มีการค้าประเวณีอย่างถูกกฎหมายก็คือ นอกจากจะทำให้มีโสเภณีเถื่อนซึ่งไม่ยอมจดทะเบียนเป็นจำนวนมากแล้ว ยังมีการนำหญิงต่างชาติโดยเฉพาะหญิงจีนมาค้าประเวณีในประเทศ ซึ่งรวมทั้งยังมีการพาออกไปขายตัวยังต่างประเทศโดยเฉพาะทางภาคใต้ เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น รัชกาลที่ 7 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พ.ร.บ. ว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พุทธศักราช 2471" ขึ้นเพื่อควบคุมแก้ไขปัญหาดังกล่าว

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2537 :139) กล่าวว่า การจดทะเบียน โสเภณีตาม พ.ร.บ.สัญจรโรค ร.ศ.127 ควบคุมการค้าประเวณีไม่ได้ผล เพราะจากรายงานของกรมตำรวจพบว่าโสเภณีเถื่อนมีมากกว่าโสเภณีที่จดทะเบียนอยู่หลายเท่า และในปีที่มีการยกเลิก พ.ร.บ. คือ พ.ศ.2503 ก็ปรากฏว่ามีโสเภณีจดทะเบียนเพียง 298 คน ในขณะที่มีโสเภณีเถื่อนที่ถูกจับกุมถึง 8,355 คน ประกอบกับกระแสการต่อต้านการค้าหญิง และเด็กของประชาคมโลก ผ่านองค์การสหประชาชาติ ซึ่งก็มีผลทำให้ประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกอยู่ต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายที่ใช้อยู่ คือ พ.ร.บ.สัญจรโรค ร.ศ.127 ที่อนุญาตให้มีการค้าประเวณีซึ่งเท่ากับเป็นการสวนกระแสโลก การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ทำให้มีการยกเลิก พ.ร.บ.สัญจรโรค ร.ศ.127 โดยมีการตรา พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ขึ้นมาแทนซึ่ง พ.ร.บ.ฉบับนี้ก็ยังเป็นกฎหมายหลักที่ใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ดังนั้น การค้าประเวณีอย่างเปิดเผยจึงถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายที่มุ่งปรามไม่ให้ปราบในขณะที่การเปิดสถานบริการ สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายบริการทางเพศ กลับเป็นเรื่องที่ถูกกฎหมาย โสเภณี ซึ่งเป็นผู้ขายบริการ หรือขายประเวณี จึงเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายโดยตรง โสเภณีจึงต้องแอบแฝงอยู่ในสถานบริการที่ไม่ผิดกฎหมาย เพื่อหารายได้ กฎหมายในปัจจุบันจึงเท่ากับเอื้ออำนวยประโยชน์โดยตรงแก่ธุรกิจสถานบริการต่าง ๆ ที่หาประโยชน์จากการขายประเวณีแอบแฝงของหญิงบริการซึ่งก็คือโสเภณีในรูปแบบต่าง ๆ นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมจะมองอาชีพนี้ด้วยความรังเกียจเหยียดหยาม ประณามว่าเป็นการบ่อนทำลายศีลธรรมจรรยา ตลอดจนเป็นที่เพาะเชื้อโรคร้ายแรง เช่น กามโรค โรคเอดส์ เป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย และกำหนดบทลงโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแทบทุกฝ่ายก็ตาม แต่กลับพบว่าสถิติของโสเภณีไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย แต่สถิติกลับเพิ่มสูงขึ้นกว่าเดิม

ท่ามกลางกระแสสังคมทุกวันนี้ปัญหาเรื่องโสเภณีและโรคเอดส์เป็นปัญหาสังคมประการหนึ่งที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างแพร่หลายไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานใดก็ตาม ทั้งภาครัฐและเอกชนต่างตื่นตัวและให้ความสนใจกับปัญหานี้ ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ความรุนแรงของปัญหากำลังเข้มข้นและน่าสะพรึงกลัวมากขึ้น และโสเภณียังเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมานอกจากปัญหาสาธารณสุขและการเสื่อมโทรมทางศีลธรรมและวัฒนธรรมแล้ว อาทิเช่น ปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด และยังมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศอีกด้วย

จากประวัติศาสตร์ความเป็นมาของปัญหาโสเภณีและผลกระทบต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ภาพรวมของโสเภณีส่วนใหญ่จะถูกจำกัดอยู่แต่เฉพาะกลุ่มโสเภณีหญิง และโสเภณีเด็ก ซึ่งจะได้ชี้แจงกฎหมายหลายฉบับที่บัญญัติขึ้นมาใช้กับโสเภณีในอดีต ตลอดจนผลการวิจัยที่ศึกษาปัญหาโสเภณีมักจะมุ่งเน้นไปยังกลุ่มหญิงเป็นหลัก เหตุผลอาจจะเป็นเพราะว่าจำนวนโสเภณีในเพศหญิงมีมากกว่าเพศชายและปัจจัยที่นำผู้หญิงเข้าสู่ธุรกิจเพศพาณิชย์อาจจะมี ความซับซ้อนมากกว่า ดังนั้นผลการศึกษาที่ออกมาจึงเป็นภาพรวมของโสเภณีหญิง จนบ่อยครั้งเมื่อมีการพูดถึงโสเภณีหลายคนอาจจะนึกถึงหญิงโสเภณีก่อนเสมอ แต่ในปัจจุบันสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทำให้ “โสเภณี” เกินความหมายกว้างขึ้นกว่าเดิมมากกว่าที่จะจำกัด หรือผูกขาดอยู่แต่เฉพาะในเพศหญิงเท่านั้น

พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ได้ให้ความหมายของ “การค้าประเวณี” ว่า หมายถึง “การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ทางกามรมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำหรือผู้กระทำจะเป็นเพศเดียวกัน หรือคนละเพศ” (มหาวิทยาลัยมหิดล, สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2537 : 149)

สถาบันวิจัยประชากร และสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2537 : 59-60) กล่าวว่า ผู้ขายจึงเป็นโสเภณีหน้าใหม่แห่งยุคซึ่งโดยธรรมชาติแล้วผู้ขายจะไปเที่ยวผู้หญิงซึ่งในอดีตที่ผ่านมาเมื่อพูดถึงโสเภณีก็จะหมายถึงผู้หญิงที่ขายบริการทางเพศเท่านั้น แต่ในวันนี้ผู้ขายบางคนไม่นิยมผู้หญิงแต่กลับเสนาหาในเพศเดียวกัน ภาพรวมของการขายบริการที่เคยเป็นมาจึงเปลี่ยนโฉมใหม่ในยุคที่บุคคลสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเองได้มากขึ้น ผู้ขายซึ่งเคยดำรงฐานะเป็นผู้ซื้อบริการจึงเปลี่ยนมาเป็นผู้ขายบริการให้ผู้ขายบางกลุ่มที่พฤติ

กรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากคนส่วนใหญ่ คือผู้ชายที่ใจเป็นหญิง หรือผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันรวมไปถึงผู้ หญิงบางกลุ่มที่ขี้เหงา มีเงินและชอบสนุกในเรื่องนี้ โสเภณีชายจึงถือกำเนิดมาจากความผิดปกติทางจิตของคนกลุ่มหนึ่งในสังคม ซึ่งในกลุ่มที่มีเงินมากพอที่จะทำให้เกิดสินค้าขึ้นใหม่มาให้ตนเองได้เลือกเสพ

ลักษณะแหล่งขายบริการของโสเภณีชายที่เปิดเผยชัดเจนส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของบาร์เกย์ และคลับ เฉพาะหญิง หรือเฉพาะชายที่จะบริการเฉพาะบุคคลที่เป็นสมาชิกเท่านั้นทางคลับจะมี รายชื่อ รูป ราย ละเอียด ของชายหนุ่มที่ผ่านการคัดเลือกไว้ให้สมาชิกเลือกใช้บริการตามความพอใจ รวมทั้งการจัดสถานที่ และบริการต่าง ๆ ในคลับให้เป็นไปในลักษณะหรูหรา ชายขายบริการจะอยู่ในรูปของพนักงานคลับคอยดูแล ต้อนรับ เอาอกเอาใจแขก ทั้งรับประทานอาหาร เป็นเพื่อนนั่งคุย เพื่อนเดินร่า ถ้าแขกพอใจก็อาจเป็นเพื่อน เที่ยว และเพื่อนนอนด้วย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมจะมองอาชีพนี้ด้วยความรังเกียจเหยียดหยาม ประณาม ว่าเป็นการบ่อนทำลายศีลธรรมจรรยา ตลอดจนเป็นที่เพาะเชื้อโรคภัยร้ายแรง เช่น กามโรค โรคเอดส์ เป็น อาชีพที่ผิดกฎหมาย และกำหนดบทลงโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องแทบทุกฝ่ายก็ตาม แต่กลับพบว่าสถิติของโสเภณี ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย ในทางกลับกันสถิติกลับสูงขึ้นกว่าเดิม

ในการศึกษาในหัวข้อนี้จะให้ภาพชีวิตของผู้ขายบริการและพนักงานบริการอื่นๆ ว่ามีวิถีชีวิต ภูมิหลัง การศึกษา สภาพความเป็นอยู่ สุขภาพ และครอบครัวเป็นอย่างไร มีรายได้และสวัสดิการแรงงาน อย่างไร ความมั่นคงในชีวิต จิตใจเป็นอย่างไร รวมถึงเหตุผลอันเป็นปัจจัยต่าง ๆ ที่บุคคลเหล่านี้ตัดสินใจเข้าสู่ การขายบริการทางเพศ ซึ่งจะทำให้สังคมได้รับรู้และเข้าใจถึงกระบวนการค้าประเวณีของผู้ขาย ภาพชีวิต และการเข้าถึงสวัสดิการสังคมของกลุ่มคนด้อยโอกาสอีกกลุ่มหนึ่ง

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาว่า ในกระบวนการกลายเป็นชายขายบริการนั้น ต้องผ่านขั้นตอนอย่างไรบ้าง และใน แต่ละขั้นตอนมีภาวะเงื่อนไขใดบ้างที่มีอิทธิพลผลักดันให้บุคคลเข้าสู่อาชีพบริการทางเพศ
2. เพื่อศึกษาถึงภาวะการปรับตัว แบบแผนพฤติกรรม และทัศนคติของชายขายบริการที่มีต่อตนเอง และอาชีพ ภายหลังจากการเข้าสู่อาชีพบริการทางเพศ
3. เพื่อศึกษาการประเมินตนเองของคนกลุ่มนี้ (Self-Assessment) ในแง่ของตำแหน่งทางสังคม (Place of Status) ความหมายของชีวิต (Meaning of Life) ความมั่งหวังในอนาคต (Hope of life) และ อิทธิพลของตนเองที่มีต่อบุคคลอื่น (Influences on the others)
4. เพื่อศึกษาขั้นตอนกระบวนการจัดการสวัสดิการของรัฐแก่ชายขายบริการ
5. เพื่อศึกษาถึงปัญหาในการเข้าถึงสวัสดิการของรัฐ
6. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขและแนวทางให้ความช่วยเหลือแก่คนจนกลุ่มเสี่ยงกลุ่มนี้ในด้านสวัสดิ การของรัฐ

7. เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมต่อไป

1.3 คำถาม / โจทย์ในการวิจัย

"จะสามารถจัดระบบสวัสดิการของรัฐและทำให้คนจนกลุ่มเสี่ยง (ชายขายบริการ) นำระบบสวัสดิการของรัฐมาใช้ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างไร"

จากโจทย์งานวิจัยมี 3 ส่วน คือ

1. การวิจัยเพื่อสำรวจว่าสภาพชีวิต สภาพปัญหาของชายขายบริการกลุ่มนี้ว่า
 - มีสภาพชีวิต วิธีชีวิตอย่างไร ?
 - มีการประเมินตนเองในด้านต่าง ๆ เป็นเช่นไร
 - มีปัญหาที่เสี่ยงต่อการที่จะทำให้เกิดปัญหาทางสังคมอย่างไร ?
2. การวิจัย วิเคราะห์ ค้นหา รูปแบบการช่วยเหลือและระดับความช่วยเหลือ
 - รูปแบบที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา
 - องค์ประกอบ และความเหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือ
3. การวิจัยเพื่อวิเคราะห์หารูปแบบในการที่จะให้คนจนกลุ่มเสี่ยงนี้ นำระบบสวัสดิการของรัฐมาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล
 - รูปแบบและโครงสร้างที่เหมาะสมของสวัสดิการของรัฐ
 - ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

1.4 วิธีการศึกษาและวิธีการเก็บข้อมูล

ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interviews) และการสังเกตการณ์ (Observation) เป็นการศึกษา 2 ลักษณะผสมกัน คือ ศึกษาเชิงสังคมวิทยา (โดยใช้แบบสอบถาม) ศึกษาเชิงมานุษยวิทยา (โดยใช้การวิจัยสนามทางมานุษยวิทยา) โดยทำการศึกษานักคนต่าง ๆ ที่อยู่ในกระบวนการของสถานบริการ

ผู้ขายบริการ	จำนวน	30	คน
พนักงานเสิร์ฟ	จำนวน	10	คน
พนักงานเก็บเงิน	จำนวน	10	คน
พนักงานเชียร์แขก	จำนวน	15	คน
พนักงานต้อนรับ	จำนวน	10	คน

ผู้จัดการ	จำนวน	5	คน
เจ้าของกิจการ	จำนวน	4	คน
ลูกค้าผู้ใช้บริการ	จำนวน	12	คน
พนักงานของรัฐในเขตพื้นที่ (ตำรวจ สภ.ต.เมืองพัทยา)	จำนวน	4	คน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาชายขายบริการในเขตเมืองพัทยา เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นจำนวนสถานบริการ (บาร์และค็อกเทลเลาจน์) และจำนวนกลุ่มประชากร(ชายขายบริการ) ในพื้นที่ดังกล่าวมีความเด่นชัด และมีปริมาณมากพอที่จะทำการศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบว่าในกระบวนการกลายเป็นชายขายบริการนั้น บุคคลต้องผ่านขั้นตอนอย่างไรบ้าง และในแต่ละขั้นตอนมีภาวะเงื่อนไขใดบ้างที่มีอิทธิพลผลักดันให้บุคคลเข้าสู่อาชีพบริการทางเพศ
 2. ทำให้ทราบถึงภาวะการปรับตัว แบบแผนพฤติกรรม และทัศนคติของชายขายบริการที่มีต่อตนเอง และอาชีพ ภายหลังจากการเข้าสู่อาชีพบริการทางเพศ
 3. ทำให้ทราบถึงสวัสดิการของรัฐที่กลุ่มชายขายบริการได้รับ และนำไปสู่รูปแบบการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม
 4. ทำให้ได้แง่มุมใหม่ ๆ ในการพิจารณาริบททางการศึกษาวิจัยปัญหาทางสังคม
- ผู้ศึกษาหวังว่า การวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงกระบวนการเข้าสู่การขายบริการทางเพศในรูปแบบของบาร์และคลับ ซึ่งเป็นรูปแบบของการขายบริการแบบหนึ่งของชายขายบริการ ซึ่งผลของการวิจัยจะทำให้ได้แง่มุมใหม่ ๆ ในการพิจารณาริบททางการศึกษาวิจัยปัญหาสังคมและพัฒนาระบบสวัสดิการให้เข้าถึงบุคคลที่อยู่ในอาชีพนี้ต่อไป

บทที่ 2

ผลการศึกษา

2.1 รูปแบบ ขนาด ปริมาณของสถานบริการ

สภาพโดยทั่วไปของสถานบริการ จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ทำการสำรวจสถานบริการ ที่มีบริการของ "ชายขายบริการ" นั้น สถานบริการต่าง ๆ เหล่านี้มีสถานประกอบการ 59 แห่ง จัดแบ่งประเภทออกเป็น 3 ขนาด ดังนี้

1. ขนาดใหญ่ หมายถึง มีผู้ขายบริการจำนวน มากกว่า 60 คนขึ้นไป
2. ขนาดกลาง หมายถึง มีผู้ขายบริการจำนวนราว 31-60 คน
3. ขนาดเล็ก หมายถึง มีผู้ขายบริการจำนวนราว ไม่เกิน 30 คน

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนสถานประกอบการ

ขนาด	จำนวน(แห่ง)
1.ขนาดใหญ่ (มากกว่า 60 คน)	2
2.ขนาดกลาง(จำนวนราว 31- 60 คน)	41
3.ขนาดเล็ก(ไม่เกิน 30 คน)	16
รวม	59

พทยาเป็นชายหาดในแถบภาคตะวันออก ที่เริ่มจะมีชื่อเสียง เมื่อเราย้อนกลับไปในช่วงสงครามเวียดนาม ชายหาดพทยาคร่ำครว้ด้วยเหล่าทหารนาวิกโยธินอเมริกาที่เข้ามาพักอาศัยชายหาดโค้งดั่งวงเดือนแห่งนี้ ผ่อนคลายเปลวร้อนจากไฟสงครามเมื่อหลายทศวรรษที่ผ่านมา ใครเลยจะคิดว่าหลังหมอกควันแห่งการปะทัดประหารจางลง ชายหาดที่เคยใช้เป็นที่พักร้อนจากไฟสงครามได้รุ่งเรืองถึงขีดสุด จนได้รับสมญานามว่า มีความงดงามหรูหรา ดัง "ริเวียร่าแห่งเอเชีย" แต่นั่นเป็นเพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ความเจริญด้านวัตถุได้คลืบคลานเข้ามาอย่างรวดเร็ว แสงไฟนีออนหลากสีสารพัดรูปแบบแสงสว่างราวกับงานแสดงแสงเสียงก็ไม่ปาน

เนื่องจากเมืองพทยาเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งคนไทยและต่างประเทศว่ามีธุรกิจประเภทสถานบริการทางเพศอยู่เป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่ต้องการหาความสำราญทางด้านการบริการทางเพศโดยตรง เราจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเมืองพทยานอกจากจะเป็นสถานที่ตากอากาศที่มีชื่อเสียงแล้วนั้น ทางด้านสถานบริการทางเพศก็มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเลย สำหรับคนหลาย ๆ คนที่คิดว่า พทยา ในฐานะเมืองบาปแห่งเอเชีย เป็นผลพวงของสงครามเวียดนาม

นาม ซึ่งทำให้ธุรกิจเพศพาณิชย์ในประเทศไทยเจริญรุ่งเรืองก็คงจะคิดไม่ผิดนัก แต่การกล่าวแบบนี้ก็ไม่ได้ทำให้ความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์ความเป็นมาของการขายบริการทางเพศมีมากขึ้นแต่อย่างใด การกล่าวโจมตีสงครามเวียดนามหรืออิทธิพลของอเมริกันดูจะเป็นสิ่งที่ให้ความรู้สึกที่ดีต่อคนภายในประเทศตนเองเสียมากกว่า เพราะเป็นการเสริมสร้างสำนึกแบบชาตินิยมที่โยนความผิดทุกอย่างไปให้กับคนนอกหรือคนต่างชาติ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนัก เพราะเป็นสิ่งที่ง่าย ๆ ที่ไม่ว่าชาติไหนก็นิยมทำกัน ไม่ว่าจะเป็นเยอรมันในช่วงนาซีไปจนถึงยุโรปที่มีการศึกษาสูงในปัจจุบัน หรือแม้จะเป็นคนจากประเทศยากจนก็ตาม

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วการค้ากามเป็นธุรกิจแห่งความเป็นเมือง แม้ว่าความเป็นเมืองไม่ว่าจะเป็นเมืองเป็นประเทศใดก็ล้วนแต่เปิดโอกาสให้ผู้คนจำนวนมากเข้ามาแสวงโชค แต่สำหรับการขายบริการทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่องของแสวงโชคล้วน ๆ ทั้งนี้อย่างน้อยที่สุดสถานะของโสเภณีในประวัติศาสตร์ไทยก็ดูจะไม่แตกต่างจากสถานะของความเป็นทาสมากมายนัก

คนในอาชีพเหล่านี้หาความพึงพอใจในอาชีพตนเองไม่ได้ง่าย ๆ ความคับข้องใจและสับสนต่อสถานะทางอาชีพของตนเองกลายเป็นปัญหาที่ตนเองสร้างให้กับตนเองมากขึ้นไปอีก จากการสัมภาษณ์ "มันนึกสะท้อนใจตัวเองนะเวลานอนกับแขก บางทีไม่อยากทำ ทำงานแบบนี้มันไร้ศักดิ์ศรี เหมือนตัวเองสกปรก บางทีคิดว่าทำไมเราต้องมายืนจุดนี้ถ้าพ่อแม่รู้จะคิดยังไง กลัวแกร็บไม่ได้" จากคำพูดดังกล่าวอย่าว่าแต่คนทั่วไปเลย คนทำอาชีพนี้เองก็ยังไม่ยอมรับไม่ได้เลย นี่ดูจะสะท้อนความคิดที่ว่า "เช็ชเป็นสิ่งที่ขายไม่ได้" เช็ชจึงต้องถูกจำกัดด้วยวัฒนธรรมมากกว่าที่จะปล่อยให้เป็นเรื่องของธรรมชาติล้วน ๆ

ด้วยการที่เป็นเรื่องวัฒนธรรมนี้เองจึงนำไปสู่ ความที่ห้ามมิแต่การลงโทษตัวเอง การกระทำแบบนี้ นับว่าเป็น "การกระทำที่โหดร้ายสองชั้น" แม้ว่านี่จะเป็นการกระทำที่พวกเขาเหล่านี้กระทำต่อตนเองด้วยตนเองก็ตาม การจะปลดปล่อยตนเองออกจากกรงขังสองชั้นก็คือ ทั้งในระดับตนเองและสังคม จึงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย ๆ ความสำเร็จของการเป็น "ชายขายบริการ" ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ถ้าจะว่าไปแล้วเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เสียด้วยซ้ำ ในโลกนี้จะมีคนที่เข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จแบบ ชาเวียรา ฮอลันเดอร์ เจ้าของคอลัมน์ที่ตั้งในนิตยสาร เพนธ์เฮาส์ ผู้ได้มีโอกาสไปปรากฏตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อให้คนเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่นั่นก็ใช่ว่าทุกคนจะเป็นแบบนี้ได้ นอกจากนั้น เงื่อนไขทางสังคมที่ยังคงปิดกั้นก็เป็นสิ่งที่ทรงพลังในการที่จะเปลี่ยนแปลง เพื่อเปิดเส้นทางใหม่ให้กับคนที่อยู่ในอาชีพนี้ หรือถ้าไม่มีการเปิดเส้นทางใหม่ให้กับพวกเขา ทางด้านสวัสดิการต่าง ๆ ที่พวกเขาควรจะได้รับเหมือนกับบุคคลที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ เราควรจะหันมาดูถึงสิทธิต่าง ๆ ที่บุคคลควรจะได้รับจากรัฐ ในฐานะที่พวกเขาก็เป็นคนไทยคนหนึ่งเหมือนกัน

นาเกลือ ถนนนาเกลือ

1. Goe's

พญาเหนือ ขอยอนันต์ตระกูล

2. Sports

3. No Body

พิทยากลาง ซอยอรุณทัย(ออก ถนนสุขุมวิทได้)

4. Adams & Eve

พิทยาแลนด์

5. Classic

6. NARCISSUS

7. CREAM BOYS

8. CITY BOY

9. GAI BOY

10. A GO GO GENTLE CLUB

พิทยาใต้สาย 2

11. A BOMB

12. STAR BOYS

พิทยาแลนด์ 3

13. PANORAMA PUB

14. MY LIFE BOYS

15. THROMB A GO GO

16. BOYZ BOYZ BOYZ

17. SPLASH

18. THE BODY CLUB

19. LECAFE ROYALA

20. TOY BOYS

21. DRAGON AGO GO

พิทยาแลนด์ ซอย 17

22. MULTLIY'S

23. SMILE BOS CLUB

24. OD'S SPOT

ชอย V.C.

25. K.BOY NIGHT (A GO GO)
26. RAINBOW BAR
27. MINO BAR
28. REDGY'S PLACE
29. COUNTRY CLUB
30. YODYS'S
31. CRAZY PUB
32. BANANAS'S BOYS
33. YUMYUM
34. กระต้อมจุ่มจิ้ม

ถนนพญาสาย 3

35. ร้านอาหารหมูจุ่ม
36. ร้านอาหารเป็ริวลม
37. ร้านอาหารแฮมป้อีสาน
38. HOSTOU
39. M.B. CAFE
40. PICASSCO
41. ลาบอีสานอาหารอร่อย
42. FRIENDS

ชอยชัยภูมิ (ติดกับชอยบัวขาว)

43. GAINT CLUB
44. JULIET
45. คาเฟ่ ทุเดย์
46. THE ASYLUM
47. BUTLINS
48. REHOUSE
49. SYUDIN GG
50. เอก คาราโอเกะ
51. SEVEN BOYS HOUSE CAFE

ชอยบัวขาว

52. ร้านอาหาร อีสานซิ่ง

53. STAR NIGHT

ถนนพระตำหนัก (พัทธยาใต้ทางไปหาดจอมเทียน)

54. ร้านอาหารชำนานู

55. HAN PORN CAFE BOYS

56. BAM BUU

57. MY WAY

58. NEW MAN

59. TWIGHT LIGHT

รูปแบบของสถานบริการอาจแบ่งได้ราว 6 ประเภทดังตาราง รูปแบบที่มีมากที่สุดคือ บาร์และคลับ จำนวน 28 แห่ง ผับ 14 แห่ง และร้านอาหารทั่วไป 10 แห่ง

ตารางที่ 2 แสดงรูปแบบของสถานบริการ

รูปแบบ	จำนวน (แห่ง)
1.บาร์และคลับ	28
2.ผับ	14
3.นวดแผนโบราณ บริการทั้งบุรุษ - สตรี	2
4.คาราโอเกะ	4
5.ร้านอาหารทั่วไป	10
6.ศูนย์ออกกำลังกาย	2
รวม	59

1. รูปแบบของบาร์และคลับ ซึ่งเป็นลักษณะสถานบริการส่วนใหญ่จะอยู่ในลักษณะของสถานบริการทางเพศ(ขายชายบริการ) บริเวณด้านหน้าจะมีการจัดทำบอร์ดติดรูปภาพและรายการโชว์ต่าง ๆ ไว้ ประตูจะมีทางเข้า - ออกทางเดียว เมื่อเดินเข้าไปด้านใน บาร์เหล้ามักจะอยู่เมื่อเดินเข้ามาในบาร์อยู่ขวามือ ด้านทางเข้า ตรงกลางจะเป็นพื้นที่สำหรับการแสดงโชว์ มีพื้นที่ใช้สอยประมาณ 144 ตารางเมตร พื้นปูด้วย

กระเบื้องขนาด 4 X 4 นิ้ว รอบเวทีจะเป็นที่นั่งของแขกเป็นรูปวงรี มีโซฟาบุหนังเป็นแนวยาวรูปตัว U และจะมีโต๊ะกระจกกลมวางอยู่ตรงกลาง ในโต๊ะกลมหนึ่งตัวนั้นจะสามารถรองรับแขกได้ประมาณ 2 – 3 คน มุมด้านหลังจะเป็นช่องของพนักงานเก็บเงิน (cashier) และมุมโต๊ะเปิดเพลงประกอบการแสดง ด้านหน้าจะเป็นที่วางเครื่องเสียง ภายในห้องน้ำจะเป็นห้องโถงมีกระจกเงาอยู่เหนืออ่างล้างมือ ห้องน้ำจะแบ่งเป็น 2 ห้องเท่า ๆ กัน บริเวณติดกับห้องน้ำจะเป็นห้องแต่งตัวสำหรับเตรียมการแสดงซึ่งห้องจะไม่ค่อยกว้างนัก โดยจะมีตู้ล็อกเกอร์สำหรับเก็บข้าวของเครื่องใช้ของชายชายบริการ

บริเวณเวทีการแสดงมักจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ด้านซ้ายมือของเวทีจะเป็นเวทีแสดง ส่วนมุมด้านขวาของเวทีจะเป็นตู้กระจกใสซึ่งมีฝักบัวอยู่บนเพดานด้านใน ยกสูงประมาณ 1.50 เมตร ในตู้กระจกใสจะแสดงเปลือยกายอาบน้ำให้ลูกค้าดู และบริเวณเพดานด้านหน้าเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม และด้านหน้าทางเข้าห้องน้ำ จะแขวนทีวีไว้เพื่อเปิดมิวสิกวิดีโอให้ลูกค้าชม

สำหรับสถานบริการประเภทคลับและสถานนวดแผนโบราณ ชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 มักจะเป็นห้องปฏิบัติการเตรียมไว้สำหรับลูกค้าที่ไม่ต้องการพาชายชายบริการไปโรงแรมข้างนอกโดยทางร้านจะเตรียมห้องไว้สำหรับลูกค้า ประมาณ ชั้นละ 3 ห้อง โดยแบ่งเป็นห้องธรรมดา และห้องวิไอพี ลักษณะของห้องเมื่อขึ้นมาจากบันไดแล้ว จะเป็นทางเดินกว้างประมาณ 1 เมตร เมื่อขึ้นไปแล้วจะเห็นทุกห้องได้หมด ห้องวิไอพีมักจะอยู่ด้านใน ความแตกต่างของห้องวิไอพีกับห้องธรรมดาคือห้องวิไอพี จะมีเครื่องปรับอากาศ ส่วนห้องธรรมดาจะเป็นพัดลมและไม่มีโซฟา โดยขนาดของห้องจะเท่ากัน

ห้องธรรมดา บริเวณกลางห้องจะเป็นเตียงนอนขนาด 3 ฟุต (นอนได้ 2 คน) ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อย่างอื่นเลย

ห้องวิไอพี นอกจากจะมีเครื่องปรับอากาศแล้วนั้น ห้องวิไอพียังมีโต๊ะเล็ก ๆ เหมือนโต๊ะเครื่องแป้ง (เป็นโต๊ะกระจกเตี้ย ๆ) ไว้สำหรับวางเครื่องดื่ม

2. รูปแบบของผับ ด้านในจะมีพื้นที่เจมกัจะตั้งอยู่ตรงกลางหรือบางแห่งก็อาจตั้งอยู่ด้านหลังทำการเปิดเพลงเพื่อให้ลูกค้าที่มาเที่ยวได้สนุกสนานไปกับเสียงเพลง มีการเปิดไฟเรคคือไฟเป็นสีหลากหลายสีและหมุนไปเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มความตื่นตาตื่นใจให้กับลูกค้า การขายบริการจะมีในลักษณะเข้ามาติดต่อกันเอง หรือมีการส่งสัญญาณที่เป็นที่รู้จักในแวดวงนักเที่ยวว่าใคร,คนไหนเป็นชายชายบริการ จากนั้นก็จะทำการเข้ามาพูดคุยและตกลงราคากัน

3. สถานนวดแผนโบราณ จะไม่ใช่ที่นวดแผนโบราณโดยทั่วไป สถานที่ดังกล่าวมีการขายบริการทางเพศเป็นไปในลักษณะแอบแฝง เพราะถ้าดูจากภายนอกไม่มีอะไรบ่งบอกว่าเป็นสถานที่เพื่อการขายบริการ จะมีลักษณะเหมือนกับสถานนวดแผนโบราณทั่วไป แต่มีขนาดเล็กกว่าและสถานที่ไม่ค่อยสว่าง ผู้วิจัยเข้าไปเนื่องจากมีสาวบาร์เบียร์ซึ่งเป็นลูกค้าประจำอยู่ได้ทำการบอกกล่าวกับผู้วิจัยว่าสถานที่นวดแผนโบราณบางที่ก็เป็นไปในลักษณะของการขายบริการ เมื่อผู้วิจัยได้เข้าไปสัมผัส บรรยากาศภายในจะเป็นไปในรูปแบบของกึ่งคาราโอเกะด้วย เพราะถ้าลูกค้าคนไหนที่เข้าไปแล้วยังไม่ได้ตัดสินใจขึ้นป็นวด ก็จะเรียกเด็กเข้ามานั่ง

คุยและร้องเพลงคาราโอเกะเป็นเพื่อนกัน แต่แขกต้องจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มให้กับเด็กด้วยในการเรียกเด็กมานั่งคุยหรือถ้าไม่สะดวกก็สามารถขอพ่อกออกไปข้างนอกได้เลย โดยแขกต้องจ่ายค่าเวลาให้กับทางร้าน ส่วนค่าออพนั้นตกลงกับเด็กเอง ถ้าตัดสินใจขึ้นนวดบริเวณชั้นสองของร้านก็จะทำเป็นห้องไว้บริการลูกค้าเช่นเดียวกับบาร์และคลับ

4. คาราโอเกะ บรรยากาศโดยทั่วไปจะเป็นเหมือนร้านคาราโอเกะ เข้าไปในร้านจะมีชุดโซฟาเป็นชุดไว้สำหรับแขก 1 โต๊ะ โซฟาจะมีชุดใหญ่ชุดเล็กเพื่อรองรับให้เพียงพอกับขนาดของแขกที่จะเข้ามา ภายในร้านจะมีจอขนาดใหญ่และมีดีเจคอยเปิดเพลงให้ลูกค้าที่ร้องคาราโอเกะ ดีเจจะเปิดเพลงตามที่ลูกค้าขอไป แต่ละโต๊ะจะของเพลงได้ครั้งละไม่เกิน 3 เพลง เพื่อทำการหมุนเวียนให้ลูกค้าโต๊ะอื่นได้ร้องเพลงกันอย่างต่อเนื่อง ด้านหลังก่อนทางเข้าห้องน้ำจะเป็นบาร์เครื่องดื่มถ้าเรียกเด็กบริการมานั่งคุย ก็จะเป็นกฎเดียวกันกับสถานบริการทางเพศต่าง ๆ คือ ลูกค้าต้องจ่ายค่าเครื่องดื่มให้เด็กเมื่อเรียกเด็กเข้ามาคุยหรือร้องเพลงด้วยกัน ส่วนการจะขอพ่อกออกไปข้างนอกนั้นจะต้องเสียค่าเวลาให้ทางร้านและค่าออพจะต้องตกลงกับเด็กเองเช่นกัน

5. ร้านอาหารทั่วไป บางร้านก็จะมีการขายบริการทางเพศอยู่ด้วยเป็นไปอย่างแอบแฝง และมักจะเป็นที่รู้จักกันในหมู่นักเที่ยวที่ใช้บริการอยู่ถึงจะรู้ว่าร้านไหนมีบริการ สภาพโดยทั่วไปจะเหมือนร้านอาหารธรรมดา ๆ ร้านหนึ่งไม่มีสัญลักษณ์อะไรที่เป็นการบ่งบอกถึงการเป็นสถานบริการทางเพศ

6. สถานออกกกำลังกาย มักจะเป็นศูนย์รวมของเด็กชายบริการเข้าไปทำการออกกำลังเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและเกิดกล้ามเนื้อและดูล่ำสันและดูดี ผู้ที่ใช้บริการกับสถานบริการที่เด็กสังกัดอยู่ก็มักจะมารอและทำการตกลงราคากันได้โดยตรงโดยไม่ต้องเสียค่าเวลาให้กับทางร้าน สถานออกกำลังในเมืองพัทยาจึงกลายเป็นสถานบริการทางเพศอีกประเภทหนึ่งไปโดยปริยาย ในปัจจุบันเจ้าของสถานออกกำลังได้เริ่มมีการเก็บค่าสถานที่ ทำให้สถานออกกำลังเป็นสถานที่ที่ขายบริการทางเพศอีกชนิดหนึ่ง

นอกจากนี้ สามารถแบ่งสถานบริการออกเป็นระดับ โดยแบ่งจากอัตราค่าบริการออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. สถานบริการระดับสูง ให้บริการเฉพาะผู้มีรายได้สูงเนื่องจากราคาในการบริการค่อนข้างสูง คือ ตั้งแต่ 5,000 บาทขึ้นไป

2. สถานบริการระดับกลาง จะรองรับผู้ที่มียาได้รองลงมา แต่กลุ่มผู้มาใช้บริการจะต่างจากกลุ่มแรก ราคาค่าบริการ ตั้งแต่ 2,500 – 5,000 บาท

3. สถานบริการระดับล่าง เป็นสถานบริการที่เปิดแบบโจ่งแจ้งจะไม่มีขีดจำกัดในการรับลูกค้า สถานบริการจะอยู่ในที่เปิดเผย โดยที่ลูกค้าส่วนใหญ่จะมีทุกระดับชั้น ราคาค่าบริการตั้งแต่ 1,000 -2,500 บาท

จากการแบ่งสถานบริการออกเป็นระดับ โดยใช้อัตราค่าบริการเป็นตัวแบ่งระดับนั้น จะทำให้เห็นได้อย่างชัดเจน ระหว่างสถานบริการระดับบน และสถานบริการระดับล่าง เนื่องจากคลับที่เป็นสถานบริการระดับบนมีอัตราค่าบริการค่อนข้างสูง มักจะมีเด็กชายบริการที่หน้าตา รูปร่าง ผิวพรรณดี เด็กชายบริการในบาร์และคลับ

ชั้นสูงนั้นการเดินโชว์ตัวนั้นจะออกมาในลักษณะที่สุภาพ เดินโชว์เหมือนเดินแบบ จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสัมผัสคลัสชั้นสูงและดูการโชว์ตัวของชายขายบริการในคลับจะให้ความรู้สึกเหมือนดูประกวดโดมอนด์แมน เพราะเพลงที่เปิดพร้อมกับการโชว์ตัวนั้นเป็นเพลงสากลแบบฟังสบาย ๆ ไม่เน้นโชว์ขนาดของอวัยวะเหมือนบาร์ระดับล่าง นอกจากความแตกต่างของเด็กขายบริการในระดับต่าง ๆ ของสถานบริการแล้วนั้น ลูกค้าหรือคนที่เข้ามาใช้บริการก็เป็นกลุ่มที่แตกต่างกันด้วย ลูกค้าของคลับชั้นสูงมักจะเป็นชาวต่างชาติที่เป็นพวกกรักร่วมเพศ และเพศหญิงส่วนมากจะเป็นชาวเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ช่องกม จากการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า ผู้หญิงญี่ปุ่นมีจำนวนเยอะมากที่เดินทางเข้ามาเพื่อซื้อบริการทางเพศเพียงอย่างเดียว

2.2 วิธีการบริหารจัดการ

สถานบริการทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มักมีการบริหารจัดการแบบแต่งตั้งผู้รับผิดชอบงานด้านเอกสาร ที่ต้องติดต่อกับทางราชการ และคนดูแลความเรียบร้อยในร้านกล่าวคือผู้จัดการร้าน มักจะเป็นผู้ที่ออกหน้าในแทบทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานราชการ และผู้จัดการร้านหรือตัวแทนนี้เองมีการสร้างผลประโยชน์ให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง คือ สรรพากร เจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ เทศบาล สำนักงานอนามัย ฯลฯ โดยทำการประสานประโยชน์แบบ การแลกเปลี่ยนสินค้า (Barter trade) กล่าวคือเจ้าหน้าที่ของรัฐอำนวยความสะดวกให้สถานประกอบการดังกล่าว เช่น แจ่งรายได้ร้านไม่ตรงกับความเป็นจริง แต่สรรพากรเพิกเฉยก็จะมีการดูแลเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นพิเศษ โดยการมาเที่ยวหรือส่งคนมาเที่ยวในสถานทีนั้น ๆ ก็จะได้รับ การดูแลอย่างดี และไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น รวมทั้งมีการจ่ายค่าตอบแทนในรูปของตัวเงินเป็นรายเดือน เสมือนเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นพนักงานในร้านต้องมีเงินเดือนประจำ

การจัดระเบียบสังคมในสถานบริการ

ในสถานบริการทางเพศมีการจัดระเบียบทางสังคมโดยแบ่งความสำคัญ ตามลำดับชั้น และการะหน้าที่ และมีกฎที่พนักงานทุกคนต้องปฏิบัติตาม เพื่อเป็นการรักษาความเป็นระเบียบของบาร์ โดยมีการแบ่งบทบาทและการะหน้าที่ คือ

1. ผู้จัดการบาร์ (manager)
2. กัปตันบาร์ (captain)
3. บาร์น้ำ (bartender)
4. เด็กเสิร์ฟ (waiter)
5. เด็กเรียกลูกค้า (doorman)
6. เด็กขอฟ (male prostitutes)

บทบาทและภาระหน้าที่ของพนักงานมีดังต่อไปนี้

1. ผู้จัดการบาร์ (manager)

ในแต่ละบาร์ก็จะมีผู้จัดการเพียงคนเดียว โดยจะทำหน้าที่ทุกอย่างแทนเจ้าของสถานบริการ ทั้งในและนอกบาร์ทำหน้าที่ตรวจตรา ควบคุมพนักงานทุกคนให้อยู่ในกฎระเบียบ รวมทั้งมีอำนาจในการทำโทษ คือ สั่งตัดเงินเดือนได้

2. กัปตันบาร์ (captain)

หน้าที่รับผิดชอบ ก็คือ การเรียกลูกค้าเข้าร้าน เชียร์ลูกค้าโดยการโน้มน้าวหรือชักจูงให้ลูกค้าออฟเด็ก กัปตันจะต้องรู้จักเด็กเกือบทุกคน โดยเฉพาะเด็กคนที่ต้องการจะเชียร์ ต้องจดจำเบอร์และรายละเอียดส่วนตัวของเด็กได้ สามารถให้ข้อมูลในทันทีที่ลูกค้าถามหรือต้องการทราบข้อมูล ทักษะส่วนตัวที่กัปตันบาร์จะต้องมีก็คือ การสื่อสารกับชาวต่างชาติ คือ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้แล้วกัปตันบาร์ต้องสามารถคุมเด็กออฟได้ ต้องทำรายได้ให้ทางบาร์ดีพอสมควร ต้องเชียร์แขกเก่ง อัตราค่าจ้างประมาณ 8,000 บาท

3. บาร์น้ำ (bartender)

หน้าที่รับผิดชอบ ก็คือ การผสมเครื่องดื่มและดูแลสุราที่ลูกค้าฝากไว้ ล้างทำความสะอาดแก้วน้ำ ตรวจเช็คจำนวนเครื่องดื่มหลังบาร์ปิดทุกวัน รวมถึงการทำความสะอาดบริเวณเคาเตอร์เครื่องดื่ม อัตราค่าจ้างประมาณ 5,000 บาท

4. เด็กเสิร์ฟ (waiter)

หน้าที่รับผิดชอบ ก็คือ การทำความสะอาดทุกส่วนภายในบาร์ ดูแลลูกค้า เช็ดโต๊ะ เก็บของ ทำความสะอาดที่เขียนบุหรี่ทันทีที่ลูกค้าลุกออกจากโต๊ะ อัตราค่าจ้างประมาณ 3,000 บาท

5. เด็กเรียกลูกค้า (doorman)

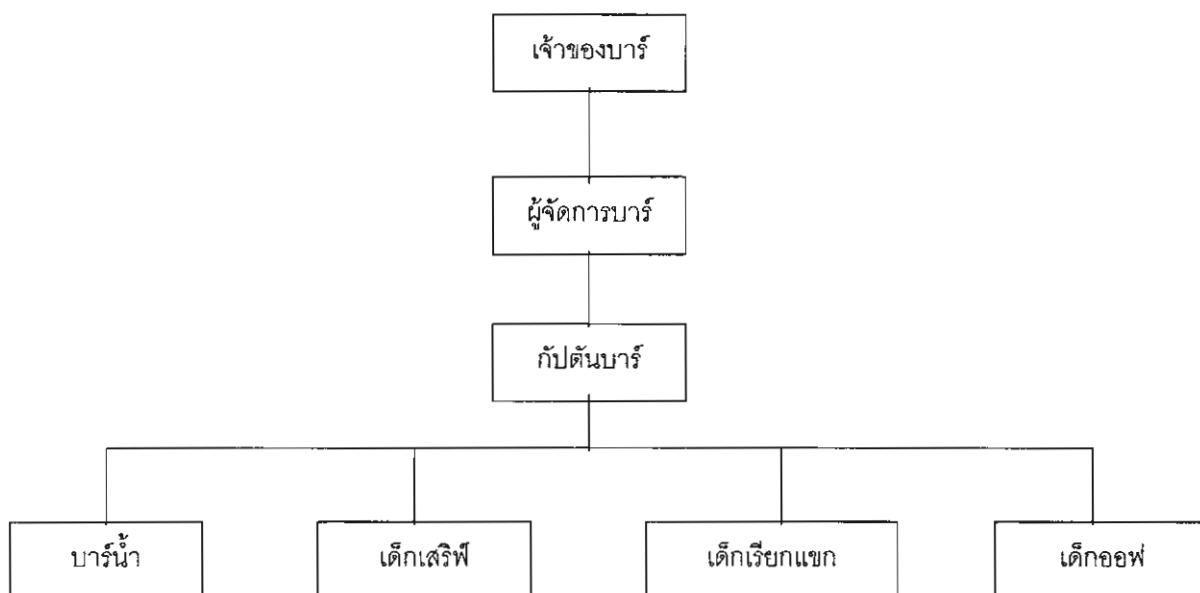
จะทำหน้าที่เรียกลูกค้าเข้าร้าน โดยที่ประจำอยู่ด้านนอกบาร์ ถ้าสามารถเรียกลูกค้าเข้าร้านได้แล้ว กัปตันจะรับหน้าที่ดูแลลูกค้าต่อไป อัตราค่าจ้างประมาณ 2,000 บาท

6. เด็กออฟ (male prostitutes)

หน้าที่ของเด็กออฟ คือการเป็นเพื่อนเที่ยว และบริการการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า โดยลักษณะของการให้บริการขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้าแต่ละรายว่าจะแสดงบทบาทเป็นฝ่ายรุกเยี่ยงผู้ชาย (เป็นผู้กระทำ) หรือ เป็นฝ่ายรับเยี่ยงหญิง (เป็นผู้ถูกกระทำ) เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้ ลูกค้าและเด็กออฟ จะต้องตกลงกันก่อนในรายละเอียดถึงบทบาทและที่จะต้องแสดง แต่โดยทั่วไปลักษณะการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กออฟจะได้ทั้งบทรุกและรับ ซึ่งบางครั้งทางลูกค้าก็ต้องมีการสอบถามจากเด็กก่อน โดยจะถามว่า “รับได้หรือ

“ไม่?” อายุเฉลี่ย ประมาณ 20 – 23 ปี ทั้งนี้ทางบาร์จะมีเงินเดือนให้เด็กบาร์ด้วย คือ ประมาณเดือนละ 1,500 – 3,000 บาท

แผนภูมิการจัดระเบียบภายในบาร์ (Organization Chart)

2.3 ลักษณะการซื้อขายบริการทางเพศ

2.3.1 การเสนอขายบริการ

ก่อนการแสดงโชว์พิเศษในแต่ละรอบขายขายบริการทุกคนจะต้องสลับกันขึ้นลงเวที โดยสวมกางเกงชั้นในสีขาว มีแผ่นป้ายวงกลมสีแดงมีหมายเลขประจำตัวสีขาวติดอยู่บริเวณของกางเกงชั้นใน เพื่อให้ลูกค้าระบุหมายเลขได้ถูกต้องหากลูกค้าสนใจออกผ่านกัปตัน ขายขายบริการส่วนใหญ่ของพหยาไม่จำเป็นต้องมีหน้าตาดี เพราะชาวต่างชาติซึ่งเป็นลูกค้าส่วนใหญ่ไม่เน้นหน้าตา อายุเฉลี่ยจะอยู่ในราว 20 – 23 ปี โดยขายขายบริการจะต้องออกมาเต้นประกอบเพลง อยู่บนเวที ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แถวซ้อนกัน แถวละ 4 – 6 คน หากขยับเต้นก็มีโอกาสจะถูกออฟสูง ขายขายบริการจะต้องสลับกันขึ้นเวที โดยฟังตามเสียงเพลงที่เปิดกล่าวคือ เมื่อมีการเปลี่ยนเพลงขายขายบริการชุดใหม่ก็จะหมุนเวียนกันขึ้นเวที

2.3.2 การเสนอซื้อบริการ

เนื่องจากขายขายบริการถูกจัดพื้นที่ไว้เป็นสัดส่วนอยู่ด้านหลังเวทีแสดง และทุกครั้งทีลงจากเวทีมาเพื่อต้อนรับลูกค้าจะต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายด้วยชุดคล้ายนักกีฬา (ยิมนาสติก) เสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้น ทั้งนี้ลูกค้าอาจจะจดจำหมายเลขประจำตัวของขายขายบริการ และแจ้งบอกกัปตันก็ได้ เมื่อลงมาจากเวที

ชายขายบริการจะถูกลูกค้าสอบถามในสิ่งที่ลูกค้าต้องการจะรู้ เช่น ทำอยู่ที่นั่นนานหรือยัง ทำอะไรเป็นบ้าง รับได้ไหม ของใหญ่หรือเปล่า และบางครั้งชายขายบริการก็จะถูกลูกค้าลูบคลำล้วงจับอวัยวะเพศ เพื่อตรวจสอบขนาด

การเรียกชายขายบริการมาสอบถามรายละเอียดนั้น ลูกค้าจะต้องสั่งเครื่องดื่ม หรือเรียกว่า “ช็อต ริงค์” ให้ด้วย โดยชายขายบริการจะได้ค่าริงค์จากทางบาร์ 30 – 60 บาทขึ้นอยู่กับทางบาร์ต่าง ๆ และโดยทั่วไปเป็นที่ทราบกันจนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่า เมื่อเรียกชายขายบริการเข้ามาสนทนาแล้ว หากไม่พอใจก็อาจจะให้ “ทิปมือ” แก่ชายขายบริการ 100 – 200 บาท แต่ก็ไม่ได้เป็นข้อกำหนดตายตัวว่าลูกค้าทุกคนจะต้องถือหลักเกณฑ์นี้เป็นระเบียบปฏิบัติ นอกจากนี้ชายขายบริการเองก็อาจจะสังเกตดูลูกค้าด้วยเช่นกันเพื่อประเมิน หรือดูแนวโน้มลูกค้าว่าจะออฟต่นหรือไม่ หากพิจารณาแล้วว่ามีความเป็นไปได้น้อย ชายขายบริการจะพยายามปลีกตัวออกมา โดยใช้เทคนิคพิเศษเฉพาะบุคคล ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่เสียโอกาสในการที่ลูกค้าคนอื่น ๆ นั้นเอง ในกรณีที่ชายขายบริการไม่ต้องการออกไปกับลูกค้ารายใด เช่น เมาเหล้า หรือพูดจาไม่รู้เรื่อง สกปรก ชายขายบริการก็อาจจะบอกลูกค้ารายนั้น ๆ ว่ามีลูกค้าโต๊ะอื่นออฟแล้ว

2.4 ลักษณะของโชว์

2.4.1 โชว์มังกรลอดถ้ำ

การแสดงชุดนี้จะมีกระดานแผ่นใหญ่วาดรูปผู้ชาย 2 คน ยืนเปลือยกาย ท่อนบนอิงแอบกัน และบริเวณตรงเป่ากางเกงของรูปภาพจะถูกเจาะรูวงกลมเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 5 – 8 เซนติเมตร ในขณะที่ด้านหลังแผ่นกระดานรูปภาพจะมีชายขายบริการยืนปลุกปั้นอวัยวะเพศของตนเอง แล้วนำมาสอดลอดรูวงกลมที่เขาไว้ เพื่อให้ลูกค้าชม โดยการแสดงชุดนี้จะมีผู้บรรยาย ยืนอยู่บริเวณด้านหน้าแผ่นกระดาน แล้วบรรยายสรรพคุณให้ลูกค้าฟัง บางครั้งก็มีการนำเอาตะเกียบมาตีบนเล่น พลิกเล่นไปมา หรือ จุดไฟแช็กเล่น ซึ่งสามารถเรียกเสียงความพึงพอใจจากลูกค้าได้พอสมควร การบรรยายมักจะเป็นในลักษณะขบขัน

2.4.2 โชว์การร่วมเพศ

นักแสดงจะมีอยู่ 2 คน แสดงบทบาทที่ไม่เหมือนกัน คือ บทบาทที่เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ โดยที่คนที่แสดงเป็นฝ่ายรุกมักจะมีรูปร่างหน้าตาดี และมีขนาดอวัยวะค่อนข้างใหญ่พอสมควร ชายที่แสดงเป็นฝ่ายรุกจะเปลือยกายทั้งท่อนบนและท่อนล่าง ส่วนชายที่แสดงเป็นฝ่ายรับจะสวมกางเกงขั้วในแบบมีเส้น ซึ่งจะปกปิดเฉพาะอวัยวะเพศของตนเอง แต่จะเปลือยบริเวณบั้นท้าย พร้อมกับสวมหน้ากากปกปิดใบหน้าของตนเอง ฝ่ายรุกจะปลุกปั้นอวัยวะเพศของตนเองจนแข็งตัวเต็มที่ แล้วจึงสวมถุงยางอนามัย และนั่งรออยู่บนม้านั่งยาวประมาณ 1.50 เมตร มี 4 ขา ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้แสดงฝ่ายรับจะใช้ปากอมอวัยวะเพศของผู้แสดงฝ่ายรุก ต่อจากนั้นจึงนำอวัยวะเพศของคู่แสดงสอดใส่เข้าไปในทวารหนักของตนเอง

จากนั้นบทบาทลีลาต่าง ๆ ของการร่วมเพศก็เริ่มขึ้น ในลักษณะต่าง ๆ ทั้งแบบธรรมดาและพิสดาร และจบลงด้วยการปิดม่านลงเหมือนในโรงละคร

2.4.3 โชว์อาบน้ำ

เวทีแสดงจะเป็นห้องกระจกใสซึ่งยกพื้นสูงประมาณ 1.5 เมตร โดยนักแสดงอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า จะเดินเข้าตู้อาบน้ำบริเวณด้านหลังเวที ซึ่งมีประตูบานเลื่อน จำนวนผู้แสดงปกติจะมี 2 คน ภายในตู้อาบน้ำจะเปิดไฟสีแดงสลัว ๆ ทำให้เห็นภาพไม่ชัดเจนนัก บนเพดานตู้อาบน้ำตรงกลางจะติดฝักบัวและเปิดน้ำอยู่ตลอดเวลา โดยชายชายบริการ 2 คน จะแสดงท่าทางในการอาบน้ำ โดยการฟอกสบู่ และถูตัวให้กันและกัน และกอดรัดกัน ในขณะที่บริเวณกระจกใสทั้ง 2 ด้านภายในตู้จะเปิดน้ำเป็นฝอย ไหลอาบลงบนแผ่นกระจกทำให้ภาพนี้ปรากฏพร่ามัว ทำให้ผู้ชมต้องจินตนาการตามไปเอง

2.5 ชายชายบริการ : ภูมิหลัง ภาพชีวิต ทศนคติต่ออาชีพ

การสำรวจสถานบริการทั้ง 59 แห่ง สามารถคาดการณ์ได้ว่า จำนวนเด็กบาร์ (หรือที่เรียกกันว่า “บาร์บอย”) ในพัทยา น่าจะมากกว่า 500 คนขึ้นไป คนเหล่านี้มีพื้นเพจากการสำรวจ(เฉพาะสถานบริการระดับกลางและเล็กเท่านั้น) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นคนต่างหวัด มาจากภาคอีสานร้อยละ 52.5 รองลงมาคือ ภาคเหนือ 25.5 มีจำนวนเพียงร้อยละ 7.5 เท่านั้นซึ่งเป็นคนในภาคตะวันออกและชลบุรี อาชีพพื้นฐานเดิมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรและแรงงานรับจ้างอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาจะ พบว่า ร้อย 70.0 มีระดับการศึกษาไม่เกิน ม.3 หรือต่ำกว่า ร้อยละ 30.0 จบเพียง ป.4 ร้อยละ 25.0 จบชั้นมัธยม 6 หรือปวช. ไม่มีใครเลยที่จบปริญญาตรี ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เด็กบาร์ล้วนเป็นคนชั้นล่าง มาจากครอบครัวเกษตรกรและรับจ้างในต่างจังหวัดซึ่งส่วนใหญ่คือ เด็กอีสาน

เมื่อพิจารณาภูมิหลัง พบว่า อายุเฉลี่ยของเด็กบาร์หรือบาร์บอย คือ 22.5 ปี ต่ำสุดอายุ 18 ปี และสูงสุด 33 ปี ร้อยละ 50.0 อายุอยู่ในช่วง 21-25 ปี ด้านสถานภาพทางครอบครัว พบว่า ร้อยละ 87.5 เป็นคนโสดไม่มีครอบครัว และน่าสนใจว่า มีจำนวน ร้อยละ 12.5 เป็นคนที่มีครอบครัวแล้ว จำนวนทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ตอบว่า ไม่เคยมีรสนิยมทางเพศในความสัมพันธ์ลักษณะชาย-ชาย มาก่อนทำงาน

ตารางที่ 3 แสดงภูมิหลังของชายขายบริการ จำนวน 80 คน

พื้นเพ-ภูมิหลัง	ร้อยละ
ภูมิลำเนา	
1. กรุงเทพมหานคร	2.5
2. ภาคกลางและตะวันออก	12.5
3.ภาคเหนือ	25.0
4.ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	52.5
5.ภาคใต้	7.5
เขตที่อยู่อาศัย	
1.ในเมือง	25.5
2.ในชนบท	75.5
พื้นฐานครอบครัว	
1.เกษตรกร	57.5
2.กรรมกร/รับจ้าง1	32.5
3.รับราชการ	7.5
4.ค้าขาย	2.5
5.รับราชการ	
ระดับการศึกษา	
1.จบป.4หรือต่ำกว่า	35.0
2. มัธยม 3	35.0
3.มัธยม 6 หรือปวส.	30.0
4.ปริญญาตรีขึ้นไป	0.0
อายุ	
1.ช่วง 20 ปีและต่ำกว่า	27.5
2.ช่วง 21-25 ปี	50.0
3.ช่วง 26 ปีขึ้นไป	13.5

การสัมภาษณ์เด็กบาร์คนหนึ่ง ในบาร์บอยชอยพัทยาแลนด์ เล่าว่า ตัวเองจบการศึกษา ม.3 เป็นคนจังหวัดอุดรธานี อายุ 27 ปี ก่อนที่จะเข้ามาทำอาชีพขายบริการนี้ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป เข้ามาทำงานเพราะเพื่อนแนะนำมา ปัจจุบันเพื่อนก็ทำงานอยู่ในบาร์เดียวกัน สาเหตุที่ตัดสินใจเข้ามาขายบริการเพราะอาชีพเดิมรายได้น้อยมากไม่พอใช้จ่าย เพราะมีภาระปัจจุบันสถานภาพสมรส มีภรรยาและบุตรสาว 1 คน

อายุ 1 ปี 5 เดือน ภรรยาไม่ได้ทำงาน มาอยู่พัทยาได้ 6 เดือนแล้ว ภรรยารู้ถึงอาชีพที่แท้จริงแต่ไม่ได้ว่าอะไร และเป็นคนเดียวที่ตอบว่า ทางบ้านรู้ว่ามาทำงานนี้ (ข้อมูลจากการสำรวจเชิงปริมาณพบว่า ร้อยละ 98.0 ตอบว่าปกปิดไม่ให้ทางบ้านรู้)

รายได้จากทางบาร์ เงินเดือน ๆ ละ 1500 บาท ค่าดริงค์ได้แก้วละ 10 บาท ถ้าแขกออฟ แยกจ่ายทางบาร์ 300 บาท จะได้จากทางบาร์เพียง 40 บาท ค่าออฟตกอยู่กับแขกเอง ถ้าชั่วคราว จะอยู่ที่ 500 – 1,000 บาท ค้างคืน 1,000 – 2,000 บาท ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แยกเป็นผู้ออก รายได้ต่อเดือน ประมาณเฉลี่ย 20,000 บาท ในบาร์นี้เป็นบาร์ขนาดใหญ่มีเด็กขายบริการทางเพศอยู่ประมาณ 120 คน สวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง การตรวจสุขภาพจะทำทุก 2 อาทิตย์ ทางบาร์เป็นผู้ดำเนินการให้รวมถึงออกค่าใช้จ่ายให้ด้วย การดูแลสุขภาพออกกำลังกาย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่เล่นการพนันเล่นหวยบ้างนิดหน่อย ตั้งแต่มาทำงานมีผู้หญิงบาร์เบียร์มาออฟ 2 คน นอกนั้นจะเป็นลูกค้าชาวต่างชาติและคนไทยทั้งพวกรักร่วมเพศและผู้หญิงจริง ๆ

เมื่อพิจารณาถึงปีที่เข้ามาทำงาน น่าสนใจว่า เด็กบาร์เหล่านี้ส่วนใหญ่จะเข้ามาทำงานในอัตราที่เพิ่มขึ้นมากในช่วงตั้งแต่ปี 2540 ซึ่งเป็นช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจเป็นต้นมา ซึ่งสอดคล้องกับพื้นที่เพอาชิปเดิมที่พบว่า มีผู้ที่เคยเป็นแรงงานรับจ้างมาก่อน(ร้อยละ 32.5) และจะเห็นว่า มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่สูงขึ้นมากในปี 2543 และ 2544

ตารางที่ 4 แสดงปีที่เข้ามาทำงาน

ปีที่เริ่มทำงาน	ร้อยละ
-พ.ศ.2535	2.5
-พ.ศ.2537	2.5
-พ.ศ.2538	5.0
-พ.ศ.2540	25.0
-พ.ศ.2541	7.5
-พ.ศ.2542	7.5
-พ.ศ.2543	25.5
-พ.ศ.2544	25.5

จากการสัมภาษณ์บาร์บอยท่านแรกก็ชี้ให้เห็นว่า เข้ามาทำงานนี้เพราะต้งงานจากการทำงานรับจ้าง และการสัมภาษณ์ชายขายบริการอีกท่านหนึ่ง ชื่อ “นิว” ได้ตอบว่า (อายุ 19 ปี สถานภาพโสด การศึกษาม.3 มาจากจังหวัดมุกดาหาร) ได้ยืนยันว่า ตัวเองไม่มีงานทำฐานะทางบ้านยากจน ไม่มีเงินเรียนต่อ เพื่อนแนะนำให้มาทำงานขายบริการ เริ่มทำงานเมื่อ 2 ปีที่แล้วคือ ปี 2542 ทำงานในตำแหน่งเด็กออฟและเด็กนั่ง

ดริงค์ ทางบ้านไม่รู้ว่ามีมาทำงานขายบริการรายได้ ไม่มีเงินเดือนจากทางร้าน จะได้ค่าดื่มครั้งละ 70 บาท ถ้าแขกออฟไปข้างนอกแขกต้องจ่ายค่าเวลาให้ทางร้าน 500 บาท ทางร้านจะจ่ายเงินให้ 150 บาท ค่าตัวตกลงกับแขกเอง ชั่วโมง 500 – 1,000 บาท ค้างคืน 1,000 – 1,500 บาท เข้ามาทำงานในร้านได้อีก ถ้าหากถูกใจไม่เอาเงินบริการฟรี เพราะไม่เสียหาย รายได้เดือนละ 7,000 – 10,000 บาทแขกที่มาใช้บริการเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ 80 % ผู้ชายไทยและชาวต่างชาติ 20 % เวลาหลับนอนกับแขกสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง เพื่อป้องกันโรคเอดส์ ทางร้านเปิดบริการตั้งแต่ 21.00 – 06.00 น. ของทุกวัน จะมีวันหยุดคือวันสำคัญทางศาสนาซึ่งตำรวจ สภต. พยายามสั่งให้หยุด การตรวจโรค ทางร้านให้ไปตรวจโรคเอง ทุก ๆ 7 วัน และต้องนำใบแพทย์มาแสดงให้ทางร้านดู หากผู้ใดไม่มีใบรับรองแพทย์ ทางร้านไม่ให้ทำงานอย่างเด็ดขาด

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเด็กบาร์คนนี้ช่วยยืนยันให้เห็นถึงพื้นเพและภูมิหลังในภาพรวมให้ชัดเจนขึ้นว่า เด็กบาร์ล้วนเป็นคนชั้นล่าง มาจากครอบครัวเกษตรกรและรับจ้างในต่างจังหวัดซึ่งส่วนใหญ่คือ เด็กอีสาน เข้ามาทำงานเพราะปัญหาทางเศรษฐกิจ ตกงาน ไม่มีงานทำ และส่วนใหญ่ช่วงที่เข้ามาทำงานคือ หลังวิกฤติเศรษฐกิจปี 2539-40

2.6 ผู้ซื้อบริการ

ผู้ซื้อบริการ หมายถึง ลูกค้าหรือแขกที่มาใช้บริการทางเพศ โดยส่วนใหญ่กลุ่มลูกค้าที่มาใช้บริการสถานบริการทางเพศ (ชาย) จะสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. กลุ่มผู้หญิง
2. กลุ่มพวกรักร่วมเพศ

สำหรับกลุ่มผู้หญิงนั้นมีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ชาวไทยทั้งที่เป็นสาวแก่ แม่หม้าย และเด็กบาร์เบียร์ หมอนวด ฯลฯ ส่วนชาวต่างชาติในส่วนมากจะเป็นกลุ่มประเทศทางเอเชีย เช่น เกาหลี ญี่ปุ่น ฮองกง เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์ผู้ซื้อบริการ (สัมภาษณ์, 1 มิถุนายน 2544) ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์คุณแก้ว อุบล อายุ 34 ปี ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการบาร์เบียร์และเป็นผู้หญิงที่ไปใช้บริการทางเพศ ได้กล่าวถึงการไปใช้บริการทางเพศให้กับตนเองว่า “เหมือนเป็นความมกตตันของตนเองเหมือนกันที่ต้องบริการทางเพศให้กับเพศชายอยู่เป็นประจำ มีโอกาสจึงเอาเงินมาซื้อผู้ชายดูบ้าง และที่สำคัญได้เลือกผู้ชายบ้างหลังจากที่เป็นฝ่ายถูกเลือกมานาน” และยังคงกล่าวต่ออีกว่า “ เมื่อตนต้องการจะไปซื้อบริการทางเพศในเมืองพัทยาเป็นเรื่องที่ง่าย เนื่องจากจะมีแหล่งในการขายบริการอยู่มากและมีเป็นย่าน อาทิเช่น ย่านพัทยาลานด์ ซอย 1 และซอย 2 และยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าส่วนใหญ่ผู้ชายที่มาขายบริการอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จนถึง 40 ปี ระยะเวลาในการขายบริการทางเพศมีมากกว่าผู้หญิง คนไทยที่มาใช้บริการส่วนใหญ่ในเมืองพัทยาจะเป็นผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เบียร์ หรือสถานอบ อบ นวด ที่มีการบริการทางเพศเช่นเดียวกัน ระดับการศึกษาส่วนใหญ่ของผู้ที่มาขายบริการ มีตั้งแต่มัธยมปีที่ 3 ถึง ปริญญาตรี

ถ้าจะกล่าวถึงสภาวะทางด้านจิตใจของผู้หญิงที่มาใช้บริการ ส่วนใหญ่จะมีความกดดันจากที่ทำงาน อาทิเช่น สถานบริการต่าง ๆ จากสามีของตนเอง ที่ไม่มีเวลา หรือสามีต้องการให้มีการเปลี่ยนคู่นอนกันบ้าง เพื่อให้มีความสุขและความตื่นเต้นมากขึ้น ในสภาวะจิตใจของคุณแก้ว เกิดการเปรียบเทียบภายในจิตใจว่า "เมื่อผู้ชายมาซื้อบริการจากเขา เขาก็ไปซื้อบริการต่ออีก" มีการใช้อำนาจที่มาจากเงินที่ได้มาจากการขายบริการทางเพศ

ในลักษณะของชายให้บริการแก่คุณแก้วนั้น มีการพูดคุยกันก่อนแล้วจึงมีการปฏิบัติกิจกรรมในการค้าประเวณี โดยที่ทางผู้ให้บริการต้องบอกความต้องการแก่ผู้ให้บริการ ว่าต้องการแบบไหน บางคนใช้อุปกรณ์เสริมช่วย เมื่อมีการสำเร็จความใคร่แล้ว แล้วยังให้บริการกันต่อไป จึงมีความสัมพันธ์เกิดขึ้นด้วย จึงกลายเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะของขู้สาวซึ่งไม่มีการซื้อบริการทางเพศ เพื่อนของคุณแก้วบางคนเคยไปใช้บริการทางเพศของเพศชายเมื่อพูดคุยกันถูกคอจึงเปลี่ยนมาเป็นแฟนของชายขายบริการ โดยมีลักษณะของการอยู่เป็นครอบครัว แต่ก็ไม่ได้ได้รับความเห็นชอบหรือสนับสนุนจากเพื่อน ๆ ของตนเองเนื่องจาก ระยะเวลาของความสัมพันธ์จะค่อนข้างเร็ว กล่าวคือ อยู่ด้วยกันไม่ได้นาน เนื่องจาก ต่างฝ่ายต่างต้องการแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดให้กับชีวิต จึงเลิกรากันไปหลายคู่ เมื่อเลิกรากันไปไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใด ก็เกิดความรู้สึกถูกแย่งชิงของรัก เมื่อเกิดความรู้สึกว่าถูกทิ้งเกิดขึ้น จึงเข้าไปอยู่ในวงจรเดิม คือไปขายบริการทางเพศเพื่อให้ได้เงินมาซื้อบริการทางเพศชาย ในบางกรณีรักใคร่ชอบพอมาก ถึงขนาดซื้อสิ่งของราคาแพงให้ รวมทั้งส่งเสียให้เรียนหนังสือ โดยที่ผู้หญิงขายบริการส่วนใหญ่ไม่คิดถึงวันข้างหน้า คือวันนี้มีเท่าไรให้หมด กินหมด เทียบหมด คุณแก้วกล่าวว่า"ไม่คิดถึงอนาคต มันไกลเกินไป วันนี้มีเท่าไรซื้อความสุขให้หมด"

อีกประเภทหนึ่งที่เป็นประเภทใหญ่ ๆ ในการเข้ามาซื้อบริการทางเพศคือ กลุ่มรักร่วมเพศ จากการที่ผู้ศึกษาสังเกตการณ์และเก็บข้อมูลนั้น พบว่ากลุ่มรักร่วมเพศที่เข้ามาใช้บริการทางเพศในเมืองพัทยาที่เด่นชัดที่สุดคือกลุ่มผู้สูงอายุชาติตะวันตก เพราะจะเดินเข้าออกสถานที่ขายบริการเป็นประจำโดยไม่สนใจใคร มีโลกส่วนตัวและคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เขาทำแล้วมีความสุข จากการที่ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ชาวแคนาดาซึ่งเข้ามาซื้อบริการเป็นประจำและเจอกับผู้ศึกษาเป็นประจำจนชาวแคนาดาคนนั้นเข้าใจว่าผู้ศึกษาเป็นผู้มาใช้บริการที่สถานบริการทางเพศเช่นเดียวกัน ได้บอกกับผู้ศึกษาว่า "มันเป็นความสุข และก็ไม่ต้องแคร์ใคร นี่เป็นเส้นทางชีวิตของเขา" (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2544) พฤติกรรมในการเข้ามาใช้บริการทางเพศของกลุ่มรักร่วมเพศชาวต่างชาติจะแตกต่างจากคนไทย คือกลุ่มของคนไทยยังไม่ค่อยเปิดเผยเหมือนกับชาวต่างชาติ เพราะจากการสังเกตถึงพฤติกรรมแล้วถ้าเป็นกลุ่มรักร่วมเพศชาวไทยถ้าเดินเข้ามาในสถานบริการแล้วนั้น ถ้าเจอคนไทยด้วยกันมักจะหลบ รวมถึงรสนิยมในการเลือกเด็กขายบริการชาวต่างชาติจะไม่เน้นหน้าตา หรือรูปร่างจะเป็นอย่างไรก็ได้ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ จากการสัมภาษณ์เจ้าของสถานบริการได้กล่าวกับผู้ศึกษาว่า "ลูกค้าที่เป็นต่างชาติจะไม่เน้นหน้าตาของเด็ก หน้าตาแบบเด็กอีสานนี่นะ ถ้าเป็นลูกค้าคนไทยนะไม่สนใจเลย แต่ถ้าเป็นฝรั่งมีเท่าไรก็โดนออฟไปหมด" (สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2544)

บทที่ 3

บทสรุป

การศึกษาเรื่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงภูมิหลังและสาเหตุของการเข้ามาสู่ธุรกิจเพศพาณิชย์ ในแต่ละขั้นตอนมีภาวะเงื่อนไขใด และอิทธิพลในการผลักดันให้บุคคลเข้าสู่บริการทางเพศ ภาวะการปรับตัว รวมทั้งทัศนคติของชายขายบริการที่มีต่อตนเอง จำนวนและปริมาณการขายบริการกรณีศึกษา : เมืองพัทยารวมทั้งศึกษาถึงประเภทของสถานบริการที่ประกอบการเกี่ยวกับชายขายบริการ กระบวนการจัดการและการบริหารกิจการ และศึกษาประเภทและลักษณะของผู้มาใช้บริการ

ผลการศึกษาทำให้เห็นถึงภาพชีวิตและปัจจัยที่สำคัญในการนำบุคคลเข้ามาสู่การขายบริการทางเพศสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ จากการศึกษาพบว่า การเข้าสู่การขายบริการทางเพศของชายขายบริการนั้นเป็นเพราะปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก จะเห็นได้จากบุคคลที่เข้ามาทำอาชีพขายบริการเกือบทั้งหมดไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน ไม่ได้เป็นพวกรักร่วมเพศ บุคคลเหล่านั้นบางคนนั้นมีความรอบคอบแล้วและเป็นผู้ชายแท้ ๆ มีความรู้สึกรังเกียจเมื่อต้องมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน และภูมิหลังของชายขายบริการมักจะทำงานรับจ้าง รายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีพ จึงเป็นเหตุให้ตัดสินใจเข้าสู่กระบวนการขายบริการ

2. ปัจจัยทางด้านค่านิยมในการบริโภคนิยม สังคมวัดคนที่วัดดูโดยที่ไม่สนใจถึงวิธีการในการหาเงิน ตราบใดที่มีเงินมาจับจ่ายใช้สอยจะได้รับการยอมรับจากสังคม สังคมไทยเป็นสังคมที่พัฒนาโดยใช้เศรษฐกิจนำหน้าสังคม ปัจจัยเหล่านี้จะเป็นตัวเร่งให้บุคคลเข้าสู่กระบวนการขายบริการมากยิ่งขึ้นและที่สำคัญที่สุด จะเป็นตัวเร่งในการทำให้อาชีพขายบริการเป็นที่ยอมรับมากขึ้น และมีปริมาณบุคคลมาสู่อาชีพนี้มากขึ้น มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่เข้าสู่กระบวนการนี้เพราะคำบอกเล่าของคนรู้จัก พูดถึงรายได้จากการขายบริการ เป็นอาชีพอิสระและเป็นงานที่สามารถทำให้พวกเขามีรายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพในปัจจุบัน

จากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้พบว่าการเข้าถึงสวัสดิการต่าง ๆ ของรัฐ หรือแม้แต่กระทั่งสวัสดิการที่นายจ้างจะต้องมีให้ลูกจ้างนั้นบุคคลในอาชีพนี้แทบไม่ได้รับสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่ควรจะได้รับจากรัฐเลย